OZN-URILE, PRIETEN, PERICOL SAU PLĂSMUIRE?

Husarciuc Beniamin

LITERATURA ANTICA EGIPTEANĂ ŞI TEXTELE BIBLICE. SIMILARITĂŢI ŞI DIFERENŢE

Husarciuc Beniamin

Analiza naratologica a cărţii Eclesiastul – Husarciuc Beniamin

Doctrina mântuirii în ortodoxie – Dana Husarciuc

POTOPUL LUI NOE: MIT SAU REALITATE?

Agiu Alin

OZN-URILE, PRIETEN, PERICOL SAU PLĂSMUIRE?

Introducere

Pentru Biserica Creştina fenomenul OZN a însemnat un dureros „tepus în coaste", a cărui existenta supărătoare i-a fost greu să o explice. Mulţi creştini, educaţi sau needucaţi, s-au mulţumit fie să anatemizeze fenomenul, fie să-l ignore voluntar. Impresia aceasta de slăbiciune în abordarea subiectului OZN putea să nu se ofere lumii dacă, ca şi creştini, am fi fost angajaţi serios în analizarea lui în lumina Sfintei Scripturi. Lumea cu ştiinţa ei, cu toate mijloacele ei şi metodele de cercetare, NU A PUTUT SA OFERE O EXPLICAŢIE ADECVATA ŞI ŞTIINŢIFICĂ a fenomenului. S-au făcut în schimb o mulţime de presupuneri, niciuna adeverita până în zilele noastre. S-a speculat şi s-a profitat nemilos de pe urma apariţiei Obiectelor Zburătoare Neidentificate în diverse locuri pe planeta, de către tot felul de oameni şi organizaţii mai mult sau mai puţin bine intenţionate, de s-a ajuns astăzi să fii considerat neserios la simpla pomenire a subiectului.

În ciuda aerului de controversa care pluteşte asupra subiectului, Biblia vine nu cu o explicaţie care dezarmează prin simplitate, ci cu un evident avertisment:

cei ce nu recunosc autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu sunt victime neştiutoare ale unui cumplit război spiritual purtat pentru întunecarea minţilor celor necredincioşi, sau pentru iluminarea şi protejarea celor ale credincioşilor! Soluţia pentru dezlegarea misterului fenomenului OZN, ca şi soluţia pentru dilema existentei omului pe acest pământ, se găseşte într-o biblica relaţie personală a

fiecăruia cu Creatorul acestui Univers, Domnul Iisus Hristos. Daţi-mi voie să spun ca, fără a porni de la aceasta premiza, fenomenul OZN, care comparativ cu fenomenul răutaţii omului este oricum mult mai puţin grav, VA RĂMÂNE

INEXPLICABIL! Cum de altfel şi este deocamdată, în lumea seculara a zilelor noastre! Noi, însă trebuie să avem explicaţii, iar ca şi creştini şi oameni raţionali să examinam explicaţia şi apoi Scripturile.

Întâi de toate exista doar 7 explicaţii posibile pentru fenomenul OZN. Oricine încearcă să treacă de acestea nu face decât să speculeze. Iată care sunt aceste şapte posibile ipoteze:

1. TOATĂ POVESTEA ESTE O FARSA. Nimeni nu s-a întâlnit cu nimic şi toate rapoartele care circula prin lume nu sunt reale. Toate cazurile relatate de-a lungul secolelor au fost stimulate de imaginaţie. Nu a existat nimic care să le justifice. Sau, au fost în mod intenţionat inventate de oameni pentru a păcăli.

Este o farsa, o plăsmuire. Totuşi, de unde le-a venit ideea? Aceasta teorie este eliminata imediat de faptul ca oameni de ştiinţă reputabili cât şi oameni simpli din toată lumea, au experimentat acelaşi fenomen şi în orice experiment închis, aceasta constituie o realitate care nu poate fi negata. Deci, nu este farsa.

2. ESTE VORBA DE UN FENOMEN NATURAL. De fulgere globulare, plasma, sau poate de baloane meteorologice, pasari, sau inversiuni de temperatura. După ce folosim toate aceste explicaţii pentru a nega fenomenul, nu putem explica cele mai mult de 2000 de observaţii făcute de piloti şi de oameni care cunosc cerul şi tot ce zboară prin aer. Toţi mărturisesc acelaşi lucru: fenomenul reprezintă o realitate! Aşadar, nu este doar un fenomen natural, ci este mai mult decât natural. Înseamnă mai mult decât atât. Este ori extraterestru, ori supranatural.

3. ESTE INTERPLANETAR. De undeva din sistemul nostru solar suntem vizitaţi. De pe Marte, Venus, Jupiter, Saturn, de undeva, „ei" ne vizitează. Poate în partea întunecata a Lunii se afla una din bazele lor. Aceasta teorie este infirmata de faptul ca telescoape gigantice din întreaga lume, printr-o monitorizare de 24 din 24 de ore a cerului, nu

au reuşit să ofere nicio dovada a unor astronave sau a altor obiecte care să călătorească între planete fie din sistemul nostru solar sau dintr-o alta galaxie. Dacă existau, acestea puteau fi observate foarte uşor! Cu siguranţa ar fi putut fi observate în jurul Lunii care este la o distanţă de numai 238.000 de mile. Astfel OZN-urile nu sunt de provenienţa interplanetara. Nu sunt de origine din propriul nostru sistem solar, aşa cum îl cunoaştem în clipa de fată.

4. OBIECTELE AU PROVENIENŢA INTERGALACTICA. Adică, vin dintr-un alt sistem solar. Avem de-a face cu fiinţe dintr-un alt sistem solar care ne vizitează la fel cum noi am vizita o altă lume dacă am avea posibilitatea sa o facem. Actualmente trimitem sonde spaţiale spre alte planete şi se vorbeşte de trimiterea de nave cu echipaj pentru a explora alte planete. Atunci, şi noi am urma acelaşi proces şi metodologie de culegere a mostrelor de sol, mostrelor de plante şi chiar de examinare a fiinţelor, dacă am avea şansa, la fel cum ne indica fenomenul ce se petrece pe pământ ca cineva a făcut-o sau poate o face încă, cu noi. Astfel, fenomen intergalactic, ce provine din spaţiul extraterestru, vrând nevrând trebuie să rămână o opţiune posibila. Dar ce ne facem cu lipsa de dovezi şi cu timpul care trece fără să găsim răspunsul. Ca fiinţe ce au o scurta existenta ne aşteptam la un răspuns în timp ce ne aflam încă în viaţă.

Acesta întârzie să apară, fie pentru ca în spaţiul intergalactic nu exista unul, fie pentru că ne este ascuns intenţionat de cineva care nu doreşte ca noi oamenii să-l cunoaştem. Urat din partea „respectivului”!? Acesta nu poate fi Dumnezeu, pentru ca El ne-a spus că ne va face cunoscut tot adevărul şi ca adevărul ne va face liberi!

5. SE SPUNE SA LUAM ÎN CONSIDERARE FAPTUL CA S-AR PUTEA SA EXISTE O CIVILIZAŢIE PE PROPRIA NOASTRĂ PLANETA DESPRE CARE NU ŞTIM NIMIC. Planeta noastră nu a fost explorata încă în întregime. Exista parţi ale ei pe care nu le cunoaştem bine. Exista posibilitatea ca o alta civilizaţie să existe, civilizaţie care a avut remarcabilul bun simţ de a nu face niciun contact cu noi! Prin urmare, aceasta ar fi fost ferita de războaie şi de multe din viciile care ne sunt proprii nouă. Aceasta este o teorie care a fost avansată de unii savanţi,

dar trebuie să recunoaştem ca nu exista nicio dovada care să o sprijine.

Unele OZN-uri se spune că au fost văzute intrând în apa, îndeosebi în jurul Triunghiului Bermudelor, numit şi „Triunghiul Diavolului" (?!), însă nu poate fi adusa nicio dovada. Acelaşi fenomen s-a remarcat şi în California. Dar, în ciuda legendelor, nu exista nicio dovada a existentei unei civilizaţii aflate sub crusta planetei noastre sau în jurul continentelor noastre, despre care noi să nu avem vreo idee. Ceea mai buna dovada ştiinţifică ne spune că aşa ceva nu este adevărat.

6. ESTE O ARMĂ SECRETA. Construită de fosta Uniune Sovietică sau de Statele Unite şi acum fiecare păstrează tăcerea. Sper foarte mult să fie a noastră!!

Dacă era a noastră, atunci chiar din 1952 eram inventatorii şi posesorii unei aeronave ce călătorea cu o viteză de peste 7.000 de mile pe ora! Gândiţi-vă la toţi banii pe care i-am fi economisit în programele spaţiale! Unul dintre aceste obiecte putea să ajungă de la Pământ la Luna foarte rapid. Progresele pe care le-am fi realizat ar fi fost inimaginabile! Dacă era a lor, ruşii ar fi ajuns acolo primii sau noi am fi fost de mult acolo. Aşadar nu este o „arma secreta" a cuiva despre care să avem cunoştinţa. As îndrăzni totuşi să spun ca, atât Pentagonul cât Kremlinul ar fi vrut să o posede ca „arma lor secreta", procurând-o cât mai repede posibil!

7. AVEM DE-A FACE CU FIINŢE ULTRADIMENSIONALE (DINTR-O ALTA DIMENSIUNE, SAU DIN AFARA CELOR TREI DIMENSIUNI CUNOSCUTE NOUA) În primul rând, Biblia este cea care vorbeşte autoritar despre existenta unor fiinţe de acest fel. Ea îi avertizează pe oameni de existenta unor creaturi spirituale şi puternice, care nu sunt supuse limitărilor lumii noastre tridimensionale (timp – spaţiu – materie), ele putându-se mişca în voie prin spaţiul cosmic sau atmosfera terestra. Mai multe versete ale ei ne vorbesc despre manifestarea din zilele din urma a Satanei şi a îngerilor săi care se va face prin „tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii" (2 Tesaloniceni.2: 9, 10). De asemenea, ca „vor fi arătări înspăimântătoare şi semne mari în cer".

(Luca 21: 11).

Dacă aceste fiinţe se afla în spatele fenomenului OZN, din punctul de vedere al Bibliei nu se pune problema, pentru că se afla în caracterul acestora să imite, să falsifice, să creeze iluzii, iar Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă numeroase asemenea ilustraţii. Ce altceva mai potrivit ar fi găsit acestea ca mijloc de amăgire pentru o generaţie preocupata de călătorii interplanetare şi fascinată de atracţia stelelor, decât aparenta unor vizitatori extratereştri?

De aceea, un fenomen ca cel numit „OZN" este conform tiparului manifestărilor demonice şi era de aşteptat în epoca spaţiala. Efeseni 2: 2 se referă la Satana ca fiind „domnul puterii vazduhului" sau „prinţul aerului". În limba originala a textului, cuvântul putere (expusia) este un termen colectiv care descrie tot imperiul de spirite rele, iar termenul „vazduh" (grecescul „aer") descrie atmosfera terestra, pătura de aer numita vazduh. Astfel, conform acestui text, centrul de activitate demonica îl constituie atmosfera terestra din jurul Pământului. Iar dacă aerul este domeniul demonilor, atunci putem vedea legătura care exista între aceştia şi misteriosul fenomen a cărui localizare se face de regula în atmosfera noastră terestra. Să mai adăugam ca Scriptura ne spune ca noi ne luptam împotriva (spiritelor rele) duhurilor răutaţii care se afla în locurile cereşti (vezi, Efeseni.6: 12) şi aceasta legătura devine şi mai evidenta.

Pe deasupra, tot ceea ce poate fi numit război spiritual şi amăgire spirituala, se poate observa în experienţele relatate de „contactaţi". În concluzie, obţinerea unui răspuns adecvat la aceasta dilema OZN depinde de considerarea atentă a revelaţiei biblice a comportamentului acestor fiinţe puternice dar înşelătoare care operează nestanjenite în jurul planetei noastre, fiindea „locul lor nu s-a mai găsit în cer (evident e vorba, de Rai!) şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşală toată lumea, a fost aruncat pe Pământ şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui" (Apocalipsa 12: 8 – 9). Cine sfidează aceasta realitate a lumii noastre nu va fi sub nicio formă capabil să înţeleagă originea acestui fenomen popular şi este probabil victima a războiului spiritual ce se poartă

împotriva lor.

MESAJELE OZN-URILOR, NEW AGE-UL, ÎNGERII, REÎNCARNAREA, TEOLOGIA ŞI OCULTUL

În sprijinul acestei concluzii vin mesajele receptate de la aceşti presupusi extratereştri a căror teologie este diametral opusa teologiei tradiţionale creştine şi revelaţiei biblice. Aceste „mesaje" constituie o „alta revelaţie" care nu recunoaşte existenţa unui Dumnezeu personal, Creator, a lui Dumnezeu

Fiul, Mântuitor şi Domn şi neaga necesitatea pocăinţei şi a unei relaţii a individului cu El. Având în vedere ca unii au văzut în acest fenomen o legătura cu Creştinismul şi au afirmat ca OZN-urile sunt o manifestare divina şi entităţile care se afla în ele, mesageri angelici, negarea acestor adevăruri teologice cât şi necinstirea lui Hristos fac să fie foarte greu de acceptat ca aceştia ar fi îngeri ai lui Dumnezeu care aduc omenirii „mesaje" de la Dumnezeul Bibliei!

Această ipoteză susţinuta la un moment dat de Reverendul american Barry H. Downing, autorul cărţii „Biblia şi Farfuriile Zburătoare" (Berkeley Books, 1989), licenţiat în teologie al lui Princeton Theological Seminary, doctorand al Universităţii Edinburgh, consultant al lui Mutual UFO Network timp de 16 ani şi editor al Jurnalului MUFON UFO, este infirmata chiar de cel ce a lansat-o şi care mărturiseşte ca în ciuda convingerilor sale, „trebuie să spun că nu pot numi nici măcar un singur teolog care să creadă ca teoria mea este bună" şi ca, „se poate ca însăşi realitatea OZN să fie frauduloasa (înşelătoare), încercând să ne convingă că este divina".

1 Cheia înţelegerii originii spiritiste a acestui fenomen este totuşi „teologia" mesajelor transmise contactaţilor. Conform zecilor de cărţi scrise de aceştia şi relatarilor verbale, rezumand, iată ce spun aceste „avansate fiinţe" extraterestre:

(1) ca, religia creştina este falsa şi este demodată sau depăşita de vremuri;

(2) ca, omul trebuie să-şi dezvolte puterile sale psihice;

(3) ca, noi ne aflam în pragul unei Noi Ere de iluminare ocultica;

(4) ca, omul, creaţia şi Dumnezeu fac parte împreună din

aceeaşi esenţa divină, tot este una şi una sunt toţi – panteism;

(5) ca, entităţi din spaţiu sunt prezente aici pentru a asista umanitatea sa atingă o stare avansată de spiritualitate.

Pe lângă acestea nu sunt de neglijat mesajele care recomanda unele forme de control social drastic al unei autorităţi planetare unice care poate asigura supravieţuirea acestei planete.

2 Ştim ca Antihristul se va revela cu „semne şi puteri mincinoase" şi dacă ar fi cu putinţa „i-ar amăgi chiar şi pe cei aleşi". Lumea nu este în aşteptarea unui Salvator teologic, ci se afla în căutarea unui mântuitor „tehnologic"!

3 Lumea aşteaptă apariţia cuiva care să rezolve problema foametei în lume, să rezolve problema creşterii demografice, să rezolve problema războaielor, sau a bolilor. Este în aşteptarea cuiva care să creeze ceea ce oamenii neregeneraţi spiritual vor. Adică, „raiul pe pământ", în condiţiile pe care ei le impun!

Nu este alta cale mai buna prin care forţele întunericului să se reveleze la acest ceas pe Pământ, decât să pară că ar fi „mântuitorii" problemelor complexe ale unei omenirii confuze ce-şi cauta drumul spre viitor.

Ceea ce este interesant privitor la ipoteza lui Weldon, este constatarea ca lumea ocultului a îmbrăţişat ozeneologia. Lumea ocultului şi exponentii ei vorbesc adesea despre contactele cu fiinţele din OZN-uri. Uri Geller, spiritistul de la Universitatea Stanford, omul ieşit din comun care putea să îndoaie chei, cuţite sau furculiţe printr-un simplu act de voinţa, şi care putea să oprească acele ceasornicelor doar poruncindu-le, care putea să spună ce se afla pe fata zarului dintr-o cutie închisa, afirma că este produsul unor forte dintr-o altă lume ce l-au pus pe el aici pentru a-i convinge pe oameni să accepte ca aceste forte sunt binevoitoare (?!), şi doritoare să ne conducă la o viaţă superioară. Prin anii '50, George Adamski, unul din primii care a scris convingător despre subiectul OZN-urilor a declarat ca, „a vorbit cu oamenii din OZN-uri" şi ca aceştia i-au spus ca „omul nu ar trebui să se teamă de moarte, fiindea reîncarnarea a avut loc în întreg Universul şi ca în tot Universul planetele sunt populate de

suflete care au trăit aici apoi au murit şi s-au reîncarnat altundeva". De fapt, John Keel care a scris mult despre OZN-uri şi despre ocult subliniază ca oamenii care pretind că sunt în contact cu OZN-uri afirma invariabil ca ocupantii acestor nave vorbesc despre adevărul reîncarnării şi despre mântuirea universală a întregii omeniri! Teologia fiinţelor din OZN-uri mi se pare cea mai revelatoare.

Am cercetat care este teologia lor. Ce urmează a fost cules de la oamenii care au pretins că au vorbit cu fiinţele extraterestre ocupante ale OZN-urilor.

Aceste fiinţe, orice ar fi ele, NU CRED CĂ DUMNEZEU ESTE O FIINŢA PERSONALA sau ca IISUS HRISTOS ESTE SINGURUL MÂNTUITOR. NU CRED CĂ DOAR BIBLIA ESTE CUVÂNTUL

LUI DUMNEZEU. NU CRED ÎN ÎNVIERE. NU CRED ÎN STAREA DE PĂCAT A ÎNTREGII OMENIRI. NU CRED ÎN JUDECATA. NU CRED ÎN OFERTA DE IERTARE PRIN IISUS HRISTOS A

PĂCATELOR NOASTRE. Cred, în schimb, în reîncarnare şi ca omul poate evolua singur de la planeta la planeta, ajungând la perfecţiune (?!). Cred că omul poate fi iluminat spiritual intrând în contact cu entităţi din spaţiul cosmic. Ceea ce ozenauţii promovează este o teologie opusa Creştinismului. De aceea, s-ar sugera o evaluare mai serioasa decât s-a făcut până acum. Poate cei cu care avem de-a face sunt fiinţe ultradimensionale (deci, dintr-o alta dimensiune, sau din afara timpului, spaţiului şi materiei noastre) care au capacitatea de a se arata în atmosfera planetei noastre, convingând pe oricine cu „semne şi minuni mincinoase/false", care dacă este nevoie, să se poată demonstra pe pelicula de film în trei dimensiuni, spre satisfacţia oamenilor de pe pământ, că exista.

Mesajele din OZN-uri ne sugerează sa abandonam religiile noastre tradiţionale şi ca Moise a primit în realitate Cele 10 Porunci de la un astronaut ce le-a decupat în piatra cu un fel de arma laser! Nu ar fi într-adevăr fascinant dacă o tehnologie (sau, civilizaţie) superioara ar fi hotărât să fie „mântuitoarea".

omenirii şi „creatoarea" lui homo sapiens. Acum la sfârşitul unei epoci de deosebite realizări ştiinţifice aceasta alege să se prezinte ca

fiind „izbăvirea”.

noastră, dar, în realitate producând „amăgirea” noastră!! Contradicţia dintre aceste „mesaje” şi revelaţia biblica este acuta dar nu asupra acestui fapt doresc să vă atrag atenţia. Ceea ce este mai surprinzător este faptul ca aceste „mesaje speciale” transmise omenirii de pretinsii extratereştri sunt identice cu cele cunoscute în lumea străveche a ocultului. Dacă am fi fost cu adevărat contactaţi de civilizaţii extraterestre extrem de avansate, dovada acestui contact ar fi trebuit să se găsească în miile de mesaje înregistrate cu credincioşie de „contactaţi”. Din nefericire aceste mesaje nu reflecta o cultură ştiinţifică extrem de avansată ci mai degrabă un păgânism şi ocultism decadent. De fapt, mesajele ce provin de la aceste pretinse entităţi venite din spaţiu difera foarte puţin de mesajele recent întemeiatei religii New Age. La urma urmei se poate observa ca „contactaţii” OZN sunt cei ce au pus bazele modernei

Mişcări New Age prin popularizarea unor astfel de mesaje extraterestre ce vestesc atingerea unei avansate conştiinţe cosmice şi pregătirea omenirii pentru descoperirea dumnezeirii latente din fiecare om.

Mulţi cercetători au remarcat ca acestea sunt o forma avansată, moderna, a străvechiului ocultism. John Keel, o autoritate recunoscuta în domeniul cercetarii fenomenului OZN afirma ca, „nesfarsitele mesaje de la cei din spaţiu pot umple o întreaga biblioteca şi deşi aceştia pretind ca reprezintă o altă lume, conţinutul acestor mesaje sunt identice cu cele primite mai demult de mediumi şi spiritisti”.

4 Cunoscutul evanghelist american, Billy Graham observa ca, „în multe rapoarte de apariţii OZN, entităţile care le pilotează sunt uluitor de asemănătoare cu îngerii”.

5 De aceea, nu putem trece cu vederea ca Biblia ne spune ca demonii sunt îngeri căzuţi care se războiesc cu omul şi cu Dumnezeu, spirite mincinoase care amăgesc pe oameni din punct de vedere spiritual. În ciuda tendinţei dominante de a da crezare ipotezei extraterestre, un număr de cercetători de seama sunt convinşi ca ea nu este valabila (o listă a acestor personalităţi ştiinţifice din domeniul

cercetarii fenomenului OZN vă poate fi oferita la cerere, pentru a verifica veridicitatea acestei afirmaţii).

În locul acesteia, ei prezintă teoria spiritistă în care este examinata ştiinţific evidenta natura ocultica a fenomenului OZN. Aceasta teorie propune următoarele idei:

— OZN-urile reprezintă o forma inteligenta de viaţa

— Au existat de la începutul civilizaţiei omeneşti, dar apărând sub forme diferite de-a lungul istoriei

— Nu provin de la civilizaţii avansate din spaţiul extraterestru ci dintr-o alta dimensiune sau altă lume invizibila care coexista cu lumea noastră

— Reprezintă fără îndoiala un fenomen spiritual (psihic) ce poate opera, cel puţin temporar, pe planul material al lumii noastre Foarte puţini cercetători care se remarca prin obiectivitate, neaga natura ocultica a experienţelor OZN. Dacă se cataloghează trăsăturile de bază ale ocultului şi se compara cu fenomenul OZN, se poate descoperi o similaritate esenţială.

John Ankerberg şi John Weldon afirma ca după 20 de ani de cercetari, teoria spiritistă (demonica) se potriveşte foarte bine fenomenului în toate aspectele lui. Aceşti cercetători creştini evidenţiază ca legătura OZN-urilor cu spiritismul este afirmată de unii ca, B. Schwartz, C. Wilson, Clark şi Coleman, Brad

Steiger, T. James, D. Scott Rogo şi alţii. Unii dintre aceştia, cum ar fi Brad Steiger, au avut parte de experienţe personale extrem de traumatice cu OZN-urile şi au primit mesaje de la entităţile care le conduc. Ei relatează aspecte care sunt izbitor de asemănătoare cu manifestările demonice relatate de-a lungul timpurilor. Mărturia acestora nu poate fi negata. De asemenea, se poate spune ca nu exista niciun „contactat" OZN care să nu fi fost sau devenit un medium spiritist. Consideraţi câteva dintre paralele dintre demonologia clasica şi ozeneologie. O examinare a literaturii ocultice a sec. XIX-lea, să zicem, lucrarea autoritară a lui Francis Barret intitulată The Magus – Book 2 (New York: University Books, 1801 – 1967 – pag. 48 – 54), îi descrie pe îngerii căzuţi, pe demoni, în felul acesta: „... unii care sunt

aproape de noi urca în sus şi-n jos în aerul obscur.

Alţii locuiesc în lacuri, rauri sau mari; alţii în pământ şi îngrozesc tot ce-i pământesc… îi chinuie nu doar pe oameni dar şi alte creaturi. Alţii care se mulţumesc doar cu rasete şi batjocura, îşi propun doar să-i obosească pe oameni decât să le facă rău; alţii… care se schimba singuri sub diferite forme, ca să-i tulbure cu teama… „Câteva pagini mai încolo continua spunând: „… aşa vorbesc demonii, iar ceea ce omul face cu o firava voce (fizica), ei imita prin a da impresia de vorbire audibila celor cărora le vorbesc… de multe ori totuşi emit o voce audibila". În cartea lui G.H. Pember, „Earth Earliest Ages and Their Connection with Modern Spiritualism and Theosophy" (Old Tappan, NJ: Revel, 1876 – pag. 254), acesta observa ca ocultistul este iniţiat „într-o comunicare inteligenta cu spiritele din aer şi poate recepţiona orice cunoştinţa pe care acestea o poseda, sau falsele impresii pe care acestea (deci, spiritele) decid să le ofere… demonilor parand ea le este îngăduit să facă diverse minuni la cererea lor".

Marele teolog Augustin a observat ca, „ceea ce oamenii pot să facă folosind culori reale, demonii pot face foarte uşor prin arătarea de forme ireale…

".

6 Ipoteza extraterestra reprezintă „calul de bătaie" favorit al multor oameni iar a o pune la îndoiala este considerat neştiinţific. A afirma o teorie numita demonica este considerat un pic cam prea mult, ignorându-i valoarea explicativa. Într-un fel aceasta reacţie este de aşteptat devreme ce o asemenea teorie îi plasează pe cercetătorii şi promotorii OZN-eologiei, oarecum, în coliziune cu diavolul şi ocultul. Şi totuşi a ajunge corect la o asemenea concluzie, convingerile cuiva, indiferent care ar fi acestea, nu ar trebui să împiedice acceptarea ei. În afară de cazul în care prejudecăţile fata de astfel de convingeri ale comunităţii ştiinţifice sunt prea puternice. Cu toate acestea au existat necredincioşi care au recunoscut ca, „în mod cert demonologia reprezintă una din posibilităţile logice".

7 Fenomenul are toate trăsăturile tipice demonologiei, şi de aceea a-l înfăţişa ca o entuziasmanta întâlnire cu extrem de avansate

forme (binevoitoare?!)

de civilizaţie extraterestră face un mare deserviciu societăţii umane. Dacă OZN-urile sunt manifestări demonice, a nu le identifica ca atare, poate avea consecinţe nefaste pentru întreaga civilizaţie. Dacă acestea sunt precursoarele viitoarei dar apropiatei dominaţii mondiale a Antihristului, cei implicaţi în cercetarea fenomenului sau cei doar interesaţi de concluziile lor, nu pot ignora teoria spiritistă, cea mai logica explicaţie, din cauza unor concepţii materialiste despre lume, a necredinţei sau datorită captivantei ideii de autentic contact cu avansate forme de viaţa extraterestra. Responsabilitatea pentru dezinformarea publicului le-ar reveni atunci în întregime lor şi ar fi păcat ca din cauza prejudecăţilor să rămânem în obscurantism. Daţi-mi voie în încheiere la acest scurt material despre un subiect atât de tulburător să vă ofer concluzia dnilor John Ankerberg şi John Weldon. „Noi credem că lipsa de dovezi în sprijinul ipotezei extraterestre şi eşecul celorlalte teorii de a explica în mod adecvat fenomenul OZN ne obliga să considerăm teoria demonica.

Aceasta teorie este confirmată de nefastele efecte fizice, psihologice şi psihice ale întâlnirilor OZN, de cazurile de posesiune, de mesajele anticreştine, nebiblice şi multe altele. Să considerăm orientarea neetica, nebiblica a entităţilor OZN şi învăţăturilor lor. Comportamentul lor bizar şi evidentele corelari ocultice şi demonice. Observaţi de asemenea, nenumăratele cazuri de întâlniri de gradul III, care au fost evenimente înscenate pentru beneficiul observatorilor şi care sugerează intenţia lor de a amăgi. Atenţia de care se bucura Pământul nostru demonstrată istoric şi faptul ca fenomenul se aliniază teoriei demonice indica aceasta explicaţie ca fiind cel mai bun răspuns posibil la misterul fenomenului OZN.

Bibliografie:

1 Barry Downing, „E.T. Contact: The Religious Dimension", în MUFON 1990 International UFO Symposium Proceedings; UFO's: The Impact of E.T. Contact Upon Society", pag. 54, 71.

2 Jaques Vallée, „Messengers", pag. 219; Forrest Crawford, „The Revealing Science of Ufology: An Anatomy of Abduction Correlations",

din MUFON: UFO Journal.

Decembrie 1991, pag. 15.

3 Walter Martin, UFO, Friend, Foe or Fantasy?; Christian Research Institute.

4 John Keel, Operations, pag. 183.

5 Billy Graham, Angels (Boston: G.K. Hall, 1976), pag. 21.

6 Augustin, The City of God, cartea 18, capit.5, citat de Philip Schaff în Nicene and Post-Nicene Fathers, Vol.2, First Series (Grand Rapids: Eerdmans.

1970), pag. 364.

7 În cunoscuta revista APRO (Aerial Phenomena Research Organization) Bulletin (Tucson, Arizona), Februarie 1976.8 John Ankerberg şi John Weldon, The Facts on UFO's and Other Supernatural Phenomena (Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 97402, 1992)

Introducere

Orientul antic, unul dintre principalele focare de civilizaţie ale omenirii, surprinde prin marea densitate a faptelor de istorie şi de cultură. Pe un spaţiu geografic nu prea întins, de-a lungul câtorva milenii s-au succedat neîntrerupt şi cu o extraordinara repeziciune şi bogăţie, mai multe literaturi. În lucrarea de fata ne-am oprit asupra a două dintre ele: literatura egipteană şi literatura ebraica.

Se obişnuieşte adeseori să se fixeze momentul apariţiei prozei narative beletristice în istoria universală a literaturii odată cu momentul povestirilor ebraice, însă, datorită ultimelor descoperiri, s-a ajuns la concluzia că prioritatea în acest domeniu aparţine Egiptului antic. Indiferent dacă vorbim de scrierile egiptene sau de cele evreieşti, gradul de realizare artistica pe care-l prezintă ambele literaturi este remarcabil. Scrierile sunt diverse, cu elemente originale şi comune, cu idei ce ne trimit cu gândul la povestiri dintr-o literatura sau alta, amăgindu-ne cu gândul că avem de-a face cu influente clare, pentru ca apoi să aibă loc răsturnări de situaţii, principii contradictorii, stiluri opuse. Într-o scriere predomina elementul fantastic, într-alta elementul aventuros; într-una întâlnim cadrul vieţii de la tara, într-alta cadrul de viaţa de la curtea faraonului; într-una se elogiaza persoana

regelui, într-alta se protestează contra oprimarii taranului; într-una găsim tema iubirii, într-alta tema adulterului et c.

Prima oprire o vom face privind la spernatele de eternitate în scrierile Bibliei şi ale Egiptului antic. De ajutor în acest sens ne vor fi Textele piramidelor.

Textele sarcofagelor, Cartea egipteană a morţilor şi, bineînţeles, textele biblice, care, chiar dacă nu constituie o literatura în sensul pe care îl acordam noi astăzi acestui concept (nu erau destinate plăcerii, starnirii rasului sau plânsului, ci mai degrabă erau texte ceremoniale) sunt de o extraordinara valoare şi ne sugerează date importante despre înclinaţiile şi trăirile artistice ale acestor popoare. Vom compara cele două viziuni, cele două credinţe şi vom vedea în ce măsura textele umanizează viaţa de dincolo în funcţie de speranţele autorilor. Vom analiza sentimentele lor de siguranţa sau nesiguranţa că vor petrece viaţa de apoi în ceruri, temerile lor şi imaginea spaţiului paradiziac.

În al doilea capitol ne vom opri asupra temei „călătoriei spre cer" şi asupra motivului „judecaţii divine". Vom acorda mai multă atenţie „confesiunilor".

din viaţa de dincolo, discursurilor ţinute de raposati, comparand texte din cele două literaturi.

Capitolul trei va fi destinat povestirilor egiptene şi evreieşti. Intrigi comune, deznodaminte diferite, motive şi teme similare dar tratari ale subiectului opuse, elemente fantastice împletite cu elemente reale vor da incursiunii noastre prin aceasta specie a literaturii o deosebită savoare. Vom supune analizei renumitele texte egiptene Povestirea lui Sinuhe, Povestirea naufragiatului, Povestirea celor doi fraţi, precum şi celebra istorie a lui Iosif, sau cartea

Genesei şi diverse povestiri ale Vechiului Testament, exemplificând cu pasaje sugestive din operele reprezentative.

În ultimul capitol al lucrării noastre vom privi la scrierile „deşertăciunii" din cele două literaturi. La evrei avem celebra carte a Eclesiastului, pe care o vom compara cu Dialogul disperatului şi Cântecul harpistului.

Pornim la lucru cu speranţa ca dezbaterea de fata se constituie într-o provocare la aprofundarea subiectului propus, o analiza exhaustiva fiind imposibila într-o lucrare de asemenea dimensiuni.

Speranţele de eternitate în scrierile Bibliei şi ale Egiptului antic

Oameni din cele mai vechi timpuri, din diverse continente, tari şi tradiţii, au aflat răspunsuri la întrebări ce şi le-au ridicat, întrebări care vizau originea şi sensul vieţii. Cercetătorii care au studiat cele mai vechi texte scrise şi mitologiile care aparţin unor epoci neştiute, au observat ca în toate regiunile izolate ale Terrei, între care nu a existat niciun fel de comunicare, oceanele fiind obstacole de netrecut, s-au menţinut acele convingeri fundamentale, proiecţii ale aceloraşi răspunsuri: fiinţa umană nu este constituita numai din trupul vizibil de la naştere până la moarte. În fiecare corp sălăşluieşte un suflet, în mod invizibil. Aceste concepţii le regăsim în toate tradiţiile vechilor populaţii: antichitatea ebraica, egipteană, sumeriana, indiana, chineza el.c… Pornind de la aceste idei, oamenii ajung şi la cunoaşterea transmisa din generaţie în generaţie, a faptului că sufletele nu mor simultan cu trupurile. Aceasta convingere a apărut atunci când omul antic a avut visuri în care au apărut persoane decedate. De aici a rezultat ca viaţa sufletului ar continua, după „terminarea zilelor" corpului din materie, ducându-se într-o altă lume, în funcţie de faptele sale. Aceasta lume a fost localizata fie sub pământ, fie în înălţimile cerului, cât mai aproape de zei.

Sub o formă mai mult sau mai puţin complexa, acest mit al vieţii de după moarte într-un spaţiu paradiziac se întâlneşte pretutindeni în lume. În afară de nota paradiziaca, imortalitatea, la care aspira toate popoarele, se mai întâlnesc elemente caracteristice. Aceste mituri pot fi clasificate, preluând ideile lui Mircea Eliade, în mituri care vorbesc de extrema apropiere primordiala între Cer şi Pământ şi mituri care se referă la un mijloc concret de comunicare între Cer şi Pământ. În prima situaţie, în Cer se putea ajunge prin intermediul unui arbore, al unei liane sau al unei scări, ori escaladând un munte.

Când Cerul s-a despărţit brutal de Pământ, epoca paradiziaca a luat sfârşit.

Ţinând cont de aceste consideraţii generale referitoare la speranţele de eternitate, în acest capitol vom compara câteva teme biblice fundamentale cu teme din literatura antica egipteană. Conştienţi de faptul ca Biblia este în sine o carte dedicata eternităţii, ne vom limita în a expune doar câteva idei generale legate de Biblie, acordând un spaţiu mai larg literaturii egiptene.

În Egiptul antic, toate speranţele de eternitate erau concentrate asupra regelui, care se credea ca şi-ar petrece viaţa de apoi în ceruri. Piramidele, care nu erau altceva decât nişte imense construcţii funerare, constituiau scările pentru ascensiunea la ceruri a regelui. Acesta oferea împuternicire constructorilor piramidelor, care astfel, se bucurau şi ei de eternitate. Textele piramidelor, inscripţii făcute pe pereţii acestor construcţii aproximativ în timpul dinastiei a şasea, fac aluzie la peripetiile postume ale regelui. Mormintele sunt construite de nobili, care sunt amintiţi şi ei în Textele piramidelor, aceste acte împrumutându-le ceva din imortalitatea monarhului. Pe mormintele acestor antici sunt înfăţişate ofrande aduse lui Osiris, călăuza morţilor, constand în colaci, carne fripta, tămâie aprinsa el.c… Acest amănunt ne aduce lămuriri în plus legate de concepţia egipteană asupra paradisului, văzut ca o prelungire a vieţii pământesti, călătoria înspre cer asemănându-se cu una de pe pământ. Textele sarcofagelor, o colecţie de texte vrăji, erau înscrise pe partea interioara a sarcofagelor aristocraţilor, cu scopul de a obţine glorificarea divina în tărâmul morţilor şi proclamarea lor ca „drepţi”. Aceste texte aparţin perioadei 2100 – 1700 I.H… Imperiul de mijloc aduce cu sine democratizarea credinţelor funerare. Săracii se pot bucura şi ei de o existenta postmortem în Câmpul Trestiilor, unde trebuie să cultive o bucată de pământ. Cartea morţilor descrie beatitudinea trăirii în Câmpul

Trestiilor, localizat pe bolta cereasca în punctul opus Câmpului Ofrandelor, adică la apus.

Din aceste prime idei, putem trage câteva concluzii. Egiptenii au crezut şi ei, ca şi evreii, în existenta sufletului după moarte. Viaţa de după moarte poate fi petrecută într-un spaţiu benefic, fericit, sau într-unul al chinului. Pentru a ajunge în Paradis, în Cer, e nevoie de

sacrificiu. Egiptenii îşi puteau obţine salvarea sufletului prin propriile puteri, prin înfăptuirea unor acte măreţe. Perspectiva biblica este una opusa. Omul nu va putea niciodată să-şi obţină mântuirea prin forte proprii, aceasta este un dar nemeritat de la Dumnezeu. Viziunea paradiziaca este de asemeni diferita. În timp ce egiptenii umanizează paradisul, conferindu-i atribute terestre, Biblia îl prezintă ca pe un spaţiu necunoscut, dar în care se va cunoaşte o alta dimensiune a fericirii depline: „Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de Cel ce S-a pogorat din cer, adică Fiul omului, care este în cer". Pe de altă parte, sunt prezentate crampeie din atmosfera cerului: „El va şterge orice lacrima din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipat, nici durere, pentru ca lucrurile dintâi au trecut". Extraordinar este faptul ca Biblia nu e o carte a bogaţilor sau a săracilor. În ea se întâlnesc înţelepţii, împăraţii, agricultorii, ostaşii, săracii, orfanii, toate categoriile sociale având acces deplin la „Cuvântul lui Dumnezeu". Aici nu vom întâlni monopolizarea paradisului de către o singură persoană şi capacitatea de a conferi mântuire o poseda doar Dumnezeu însuşi.

Opus credinţei egiptene, legat de viaţa de dincolo de mormânt, lucrul care îl demonstrează credinţa ebraica este ca a crede în acea viaţa este ceva înnăscut în fiinţa umană, de aceea nimic nu va putea distruge acest simţământ al speranţei. Raţiunea umană găseşte suficiente argumente pentru a face loc credibilităţii ideii de viaţa de după moarte. Experienţele ordinare şi extraordinare întăresc credinţa în realitatea vieţii de dincolo de aceasta lume. Mai presus de toate, credinţa autentifica logica şi experienţa noastră.

Credinţa ebraica este într-o viaţa nemuritoare, bazată pe relaţia personala cu Creatorul lumii, Dumnezeu. Centru de conştiinţa se păstrează după moartea fizica. Aceasta credinţa exclude imortalitatea impersonala, sau mistica. Sinele omului nu va fi absorbit într-un alt sine, nici nu va trăi în urmaşii lui, ca la egipteni. Sinele uman cauta eternitatea personală. Ideea de care depind toate afirmaţiile legate de viaţa de dincolo este în ce fel de Dumnezeu se crede. Dacă credinţa este într-un Dumnezeu atotputernic, ca cel al evreilor, „al cărui glas

este ca tunetul", „la al cărui pas se cutremura pământul", a cărui putere „ridica şi trimite fulgerul la ţinta", nemurirea este garantata în baza caracterului divin, care nu se schimba. Cine crede în El are viaţa veşnica, iar promisiunile Lui sunt solide şi se vor împlini. A afirma cu tărie credinţa într-un Dumnezeu viu, implica existenta în cel care afirma, a Dumnezeului viu. Nimic nu poate schimba credinţa ca viaţa noua din cei care cred în El, va continua şi după terminarea celei de aici.

Tema mistica a mântuirii genului uman prin acţiunea supranaturala salvatoare a unui agent mântuitor are o istorie proprie, mult anterioara creştinismului.

Osiris, zeul mântuitor din cultul egiptean de mistere, este iniţial, un zeu prin excelenta al vegetatiei şi al agriculturii. Treptat însă el devine o divinitate preocupata exclusiv de soarta credincioşilor săi, ca zeu-judecător al celor morţi şi garanţie a unei vieţi eterne fericite, dincolo de mormânt. Osiris este numit domn al lumii subpamantene, domn al veşniciei şi stăpânul morţilor. În marea sala de judecata din lumea subpamanteana Osiris audia mărturisirile fiecărui nou venit. După ce inima le era cântărita în balanţa justiţiei, ei primeau recompensa binemeritata pentru virtuţile sau pentru păcatele lor. Cei fără prihana urmau să vieţuiască pe mai departe în locuri anume destinate lor, unde graul creste înalt, unde recoltele sunt întotdeauna abundente şi copacii întotdeauna verzi, iar sotii şi sotiile mereu tineri şi frumoşi.

Învierea lui Osiris şi practicile care au însoţit-o erau considerate ca un model tipic, aplicabil fiecăruia dintre credincioşii săi. De aceea, fiecare înmormântare era o reprezentare a misterului divin îndeplinit altădată pentru Osiris. Miile de morminte cu inscripţii şi picturi descoperite în Valea Nilului dovedesc ca misterul învierii se îndeplinea pentru fiecare egipten ajuns în pragul morţii. La început învierea era considerata ca savărsându-se atât asupra sufletului, cât şi a trupului. În Cartea morţilor se putea citi ca cei decedaţi au inima lor, au gura lor, au picioarele lor, au braţele lor, au toate membrele lor.

Alte texte, ulterioare, menţionează ca morţii revin la viaţa cu un

corp spiritual, denumit sahu.

Octavian Chetan şi Paul Bala în cartea lor, Mitul creştin, pornesc de la premisa ca, din aceasta religie a misterelor, osirianismul, s-a născut creştinismul.

Aşadar, majoritatea simbolurilor, principiilor creştine au la baza credinţe antice. Se pomeneşte aici de iconografia creştina, care este o copie a celei egiptene. De pildă, zeiţa egiptena Isis Pelagica, va fi introdusa în creştinism şi metamorfozata în modesta figura a sfintei Pelaghia. Asemenea şi hagiografiile

Sf. Ecaterina şi Onofrei sunt modificări creştine ale miturilor egiptene. Sf. Ecaterina este numita filosoafa, deoarece aşa era numita Hathor.

Sf. Onofrei nu este altul decât Osiris sub cealaltă denumire a sa, Un-Ofer (fiinţa buna). Madona cu pruncul Iisus în braţe este o copie a Isidei cu pruncul

Horus în braţe. Când, în urma săpaturilor de la Păullingau, s-a descoperit o statuie a Isis cu Horus în braţe, cel care a descoperit-o a îmbrăcat-o în argint crezând că e fecioara Maria.

Mântuirea la evrei era reprezentată de izbăvirea de sub dominaţia popoarelor şi de sub dominaţia păcatului. Acel eliberator urma sa restaureze naţiunea şi fiinţa umană. Aşadar, ideea mesianica a avut iniţial un caracter în primul rând social şi nu religios. Ea se întemeiază pe credinţa în apariţia unui bărbat vrednic şi viguros, capabil să înlăture toate relele prezentului, întronând o epocă de pace şi de prosperitate pentru cei care îl aşteaptă. Fireste, aceasta speranţa era nutrita mai ales de popoarele oprimate, dar nu a fost străina nici claselor stăpânitoare, nici opresorilor, care apelau la ea ori de câte ori se petreceau tulburări sociale mai grave, care puneau în pericol securitatea lor sociala. Aceasta idee-speranţa o întâlnim la egipteni cu mult înainte de a fi cultivata ca tema majora de profeţii evrei. La egipteni ea apare strâns legată de credinţa în caracterul divin al faraonului, considerat drept fiu al lui Ra, zeul Soarelui.

Problema păcatului, în Vechiul Testament, era amânată cu ajutorul jertfelor. Perspectiva cea mai vehiculata cu privire la

necesitatea acestor jertfe în

Vechiul Testament este următoarea: animalele sacrificate de către marele preot, o singură dată pe an, trebuiau să fie fără cusur. Marele preot intra în cortul întâlnirii, în sfânta sfintelor. Aici se aflau aşezate tablele legii, scrise de Dumnezeu lui Moise. Cu sângele mielului sacrificat era stropit capacul ispăşirii, prin care se uita Dumnezeu la tablele legii atunci când poporul păcătuia. Văzând vinovăţia oamenilor şi standardele legilor impuse, Dumnezeu se putea mania pe popor, însă sângele de pe capacul ispăşirii îi aducea aminte ca o viaţă a fost sacrificată pentru acele păcate.

Totuşi, la o privire mai amănunţita, ideea care reiese din Biblie este ca Dumnezeu nu putea fi niciodată îmbunat de sângele tapilor, jertfele fiind aduse doar pentru a-i conştientiza pe oameni de vinovăţia lor:

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărata a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleaşi jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârşiţi pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curăţiţi odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoştinţa de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este inoita din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputinţa ca sângele taurilor şi al tapilor să şteargă păcatele. De aceea, când intra în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfa, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat”.

Jertfa lui Iisus Hristos avea să răscumpere omenirea, inclusiv pe cei care au trăit înainte de El. Sângele lui Hristos, fiinţa perfecta, are puterea sa şteargă păcatele.

Tot în legătura cu ştergerea păcatelor este şi ritul spovedaniei. El poate fi întâlnit şi la popoarele străvechi. În Evanghelia după Matei e menţionată mărturisirea păcatelor odată cu botezul în Iordan. Actul confesiunii e pretutindeni o eliberare. La cei vechi el tinde să elibereze omul de răul care l-a lovit. Răul rămâne în el atâta timp cât păcatul nu este mărturisit. De aceea el trebuie expulzat şi mărturisirea este aceea care ajuta la aceasta.

Mitologia iudaica cunoaşte o „vârsta de aur". Este vorba de perioada edenica, în care, prima pereche de oameni, Adam şi Eva, trăiau fără griji, stăpânind şi domnind peste toate vieţuitoarele marii şi uscatului. În vremurile de restrişte, poporul iudeu visa la vremurile care vor veni, sperand ca istoria se va repeta cu privire la acest paradis. Îndeosebi profeţii au fost cei care au căutat să răspândeasca şi mai larg şi să întărească credinţa în readucerea vremurilor fericite de către Iahve, printr-un ales al său, denumit în genere, Masiah, adică „unsul" (în ebraica).

Călătoria spre cer şi judecata divina

Egiptenii construia piramidele, scări necesare ascensiunii la cer a regelui, omul de rând primind în lumea de dincolo o bucată de pământ ce trebuia cultivată.

Tema ne trimite la spaţiul primordial, Edenul biblic, grădina primită de om de la Dumnezeu, ce trebuia îngrijita. Perspectiva în biblica referitoare la călătoria spre cer este aceea ca doar sufletul merge la Dumnezeu, trupul „mergând în tarana", „de unde a venit". Exista totuşi şi în Biblie o ascensiune la cer, a trupului şi a sufletului, după modelul lui Hristos, dar aceasta va fi în eschaton, la reîntoarcerea pe pământ a Mântuitorului.

Textele piramidelor conturează destinul ceresc al Faraonului. Scopul suprem este transformarea în Osiris. În viaţa de apoi regele este reînviat de Horus, fiul său. Faraonul nu numai că este stăpânitorul lumii de aici, contingente, el este şi stăpânul lumii de dincolo, este o zeitate suprema. Vrăjile din

Textele piramidelor sunt referiri precise la situaţii cu care se crede că se va confrunta Faraonul în lumea de dincolo. Trecerea în cealaltă lume se face prin ascensiune cu ajutorul unei scări făcute de zeul Ra sau prin transformarea în pasare. Fundalul ridicării regelui înspre ceruri este un cutremur imens, colorat de valvatai de foc năucitoare. Faraonul devine un „fulger de lumina", metafora fiind identica cu cea folosita în Biblie pentru a descrie apariţia îngerului care a anunţat-o pe Maria vestea naşterii lui Hristos.

În timpul ascensiunii sale, faraonul defunct se transforma într-o

fiinţa cosmica al cărui cap este un vultur, tâmplele sunt cerul înstelat, iar fata, ochii, nasul, dintii et c., sunt zei. În faţa lui, Porţile Cerului se deschid, iar Faraonul este transformat în lumea de dincolo într-un crocodil: crocodilul

Sobek.

Acţiunile ce le îndeplineşte Faraonul în lumea de dincolo exprima dorinţele, frustrările şi înclinaţia spre magie a egiptenilor. Regele renaşte dintr-un vultur sau din marea vaca sălbatica. Îmbăindu-se în sudoarea înmiresmata a lui Osiris devine nepieritor, iar oasele i se transforma în fier. Pentru a dobândi cât mai multă putere magica, îi fugăreşte şi-i mănâncă pe ceilalţi zei.

Textele sarcofagelor înfăţişează o imagine a lumii de dincolo mai complexa decât cea din Textele piramidelor. Noile concepţii referitoare la viaţa de apoi, prezente în aceste texte, conţin şi credinţe populare excluse din Textele piramidelor. Defunctul poate ajunge în ceruri numai dacă scapa de un număr de încercări şi capcane deosebit de grele. Între cer şi pământ se întinde un navod gigantic care are rolul de a opri toate sufletele care îndrăznesc să se înalţe la ceruri. Hotărârea şi cunoaşterea parţilor componente ale navodului precum şi ale barcilor pescuitorilor de suflete, fac ca defunctul să poată învinge aceste încercări. El este răsplătit prin transformarea în crocodilul Sobek sau în pasare. Capcanele sunt reprezentate de animale şi demoni cum sunt Pasarea Neagra, Ucigaşul lui Ka et c… Ascensiunea la ceruri se face şi aici sub forma unei pasari (şoim, batlan, ibis, vultur).

Curioasa este apariţia compromisului şi primejdiei în lumea de dincolo, motiv de care nici nu se poate pomeni în Biblie. La egipteni, chiar atunci când defunctul este admis în ceruri, de către un tribunal de zei, apărut în credinţele egiptene mai târziu, destinul sau este încă în pericol, din pricina uneltirilor fratelui lui Osiris, Seth, care încearcă să-l omoare. Dacă reuşeşte, defunctul moare a doua oară, de data aceasta definitiv. Pentru a se feri de toate aceste capcane, defunctul trebuie să se folosească de ghidul lumii de dincolo, Cartea ceor două cai. Cartea conţine diferitele parţi ale lumii de dincolo şi numele teribililor paznici ai porţilor cereşti.

Cartea morţilor, apăruta în perioada Imperiului de Mijloc, aduce nou în credinţa egipteană o deschidere a porţilor lumii de dincolo către mase. Aceasta sinteze de motive funerare străvechi exprima ideea ca viaţa de apoi este accesibila atât bogaţilor cât şi săracilor. Câmpul trestiilor şi Câmpul ofrandelor sunt două ipostaze ale paradisului egiptean. Câmpul trestiilor este situat în partea diametral opusa, în estul cerului. La origine, acesta era un loc de purificare şi renaştere, care permitea defunctului să urmeze soarele către vest şi să ajungă în paradis, adică în câmpul ofrandelor. Ambele câmpuri sunt înfăţişate ca şi lăcaşuri osiriene ale defuncţilor, care continua sa existe fericiţi şi să-şi cultive parcelele lor de pământ, astfel, se poate spune ca funcţiile lor se suprapun. Cartea morţilor ilustrează o fază ulterioara acestei credinţe. Acum sufletul nu mai face nicio munca umilitoare în viaţa de apoi, aşa că este înmormântat cu figurine de lucrători care prin viaţa prin puterea descântecului. Se pot observa, în final, două inovaţii majore în Cartea morţilor, inovaţii ce privesc credinţele egiptene în viaţa de după moarte. Prima inovaţie se referă la descrierea procesului defunctului, ce consta într-o cântărire a sufletului pe talerele celui ce ţine balanţa şi a doua inovaţie este faimoasa „confesiune negativa a păcatelor”. Aceasta lista de acţiuni negative ni s-ar părea ciudata astăzi, mai ales când este vorba de munca în exces, considerata ca fiind una dintre cele mai grave culpe.

„Nu am făcut vreo fapta rea, nu am muncit în fiecare zi mai mult decât era necesar… numele meu nu a ajuns în birourile celor care consolează sclavi, nu l-am săracit pe orfan de bunurile sale… nu am ucis…”

Şi la evrei întâlnim „confesiunea păcatelor”, aceasta fiind condiţia iertarii. Omul care venea cu jertfa la altar, trebuia să-şi mărturisească în prealabil păcatul pentru a fi iertat. O nota interesanta în literatura ebraica este aceea a rezolvarii conflictului înainte de mărturisire. Confesiunea păcatelor nu are loc în ceruri, la judecata, ci pe pământ, după ce problema a fost soluţionata: „Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte ca fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului, şi du-te întâi de împaca-te cu

fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul". În ce priveşte judecata, ea are în vedere doar faptele trecute, Biblia excluzând compromisul în viaţa viitoare. Separarea va fi clara: „Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte pastorul oile de capre".

Aceleiaşi serii de confesiuni negative, la egipteni, îi aparţineau mărturisirile legate de furtul din ofrandele alimentare destinate zeilor şi spiritelor, înşelăciunea şi orice drama ecologica. Biblia prezintă şi ea câteva cazuri identice. Unul dintre ele este cazul lui Acân, din cartea Iosua, care a furat din „ofrandele date spre nimicire" motiv pentru care a fost şi el nimicit cu pietre. La scena judecatei finale, în Egipt, prima confesiune este urmata de una mai elaborata, în care defunctul neaga orice făptuire a păcatului pentru care membrii tribunalului îl pedepsesc. În final, defunctul ţine un discurs în faţa juriului, după care zeii pun întrebări. Totul sta sub semnul enigmaticului.

Pentru a merge mai departe, acuzatul trebuie să identifice corect, după numele lor, părţile fiecărei porţi pe care o are în faţa şi fiecare paznic de poarta

Privind în Biblie, observam din nou o diferenţă majora între cele două credinţe şi culturi. Întâlnim şi aici apărarea sub forma de discurs, ţinut de cel judecat, însă aici nu este vorba de o negare a păcatelor. Pasajul biblic foarte sugestiv este următorul:

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flamand, şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M-aţi primit; am fost gol, şi M-aţi îmbrăcat;

am fost bolnav, şi aţi venit să ma vedeţi; am fost în temniţa, şi aţi venit pe la Mine". Atunci cei neprihaniti Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flamand, şi Ţi-am dat să mănânci? Sau fiindu-ţi sete, şi Ţi-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin, şi Te-am primit? Sau gol, şi Te-am îmbrăcat?

Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniţa, şi am venit pe la Tine?" Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun ca, ori de

câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut". Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui! apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui! Căci am fost flamand, şi nu Mi-aţi dat să mănânc; Mi-a fost sete, şi nu Mi-aţi dat să beau;

am fost străin, şi nu M-aţi primit; am fost gol, şi nu M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi în temniţa, şi n-aţi venit pe la Mine". Atunci Îi vor răspunde şi ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flamand sau fiindu-ţi sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniţa, şi nu Ţi-am slujit?" Şi El, drept răspuns, le va zice: „Adevărat vă spun ca, ori de câte ori n-aţi făcut aceste lucruri unuia dintr-acesti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie nu Mi le-aţi făcut".

Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnica, iar cei neprihaniti vor merge în viaţa veşnica".

Discursul ţinut de fiecare parte este ulterior sentinţei, nu anterior, ca la egipteni. În Biblie este exclusa îmbunarea divinităţii. Totul este pregătit, dinainte, „de la întemeierea lumii", atât „împărăţia", cât şi „focul cel veşnic". Interesanta este şi inversiunea care are loc în cuvântările acuzaţilor, dacă privim comparativ cu confesiunea egipteană a păcatelor. Cei de la dreapta susţin contrariul, susţin că nu au făcut ceea ce au făcut, iar condamnaţii la focul cel veşnic, cei din stânga, tocmai cei care îşi apara drepturile, sunt condamnaţi. Este promovata aici imaginea unui Dumnezeu omniscient, care apreciază modestia. Diferenţa dintre cele două judecaţi aparţinând celor două credinţe, chiar dacă este asemănătoare în aparenta, e extrem de mare în esenţa.

Povestirile Egiptului şi povestirile Bibliei

Cele dintâi producţii cunoscute, aparţinând prozei narative beletristice, se înscriu în literatura universala egipteană şi aceasta cu cel puţin patrusprezece secole înaintea povestirilor ebraice. Esenţial pentru constituirea speciei „povestire" este fenomenul de laicizare a gândirii, procesul de desacralizare a materiei narate şi accentuarea

deci a unei viziuni realiste, şi nu susţinerea faptului că şi aici se întâlnesc pe alocuri, urme de mituri. Aşadar, problema începuturilor prozei narative culte, sub toate aspectele ei, conduce inevitabil la analizarea povestirilor egiptene.

O nota caracteristica povestirilor egiptene este aceea ca personajele lor aparţin lumii regale. Acest lucru va fi întâlnit şi în povestirile biblice. Faptul ca aceste personaje au nume cu rezonanta, fiind luate din istorie, da un aer de verosimilitate şi uneori de veracitate. Dacă în textele piramidelor şi sarcofagelor, faraonul era prezentat ca o zeitate terestra, în povestiri este prezentat ca un rege slab, intimidat de marii săi nobili, sau, alteori, copleşit de obişnuita plictiseala a despoţilor orientali şi, neştiind citi el însuşi cere să i se spună povesti. Uneori îi place să glumeasca, alteori să se îmbete cu ceilalţi curteni, sau este furat de supuşi, păcălit de hoţi, înşelat de sotie, răpit de vrăjitori sau chiar bătut. Interesant de observat este ca întreaga ideologie a popoarelor antice era nedesparţita de religie şi de credinţa în minuni. Acest lucru este valabil atât la egipteni cât şi la evrei. S-ar putea spune ca în literatura egipteană momentul povestirilor reprezintă o revanşa, pe plan ideologic, a poporului strivit de despotism, împotriva despotului.

În forma sub care ni s-au transmis, aceste povestiri aparţin literaturii culte, datorită stilului lor îngrijit, însă realităţile zugravite şi sentimentele care le anima, indica îndepărtata lor origine populara. În povestiri ca Legenda zeului marii şi Aventurile lui Horus şi Seth, ireverenta fata de zeii oficiali, dusă pana la zeflemeaua cea mai cruda, traduce în fond, nu numai scepticismul religios al poporului, ci de-a dreptul sugerează sentimentul de revolta împotriva atotputernicei caste sacerdotale.

O analiza a câtorva povestiri egiptene ne va provoca, în cele ce urmează, la comparaţii cu povestirile biblice, atât în ce priveşte paleta larga a situaţiilor şi atitudinilor social-politice semnificative, cât şi a caracterelor şi a modalităţilor artistice de-a dreptul surprinzătoare pentru acele vremuri. De asemenea vom urmări miturile, temele, simbolurile comune, dar şi atitudinea omului fata de divinitate.

Cunoscuta Povestire a lui Sinuhe este considerată opera cea mai desăvârşita din punct de vedere artistic. Tema expatrierii urmate de reîntoarcerea în ţara după ani de pribegie este întâlnita şi în Biblie. Povestitorul egiptean de acum patru milenii nu se limitează să-şi povestească pur şi simplu aventurile, ci cauta să realizeze o opera literara, folosind toate mijloacele adecvate.

Şi în povestirile biblice întâlnim tema expatrierii şi a întoarcerii ulterioare. Este vorba de Daniel, care în robia babiloniana a lui Nebucadentar nu s-a închinat chipului de aur inaltat de împărat şi nici „nu s-a spurcat cu bucate de la masa împăratului", dar şi de Iacov, care „a slujit şapte ani pentru

Rahela; şi anii aceştia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea", pentru ca în final să o primească pe sora ei, Lea, fiind nevoie de încă şapte ani de muncă, pentru a-şi primi aleasa. Poporul evreu a stat în robia egipteană patru sute de ani şi încă patruzeci în pustie pentru ca nu s-a încrezut în Dumnezeul unic.

În Povestirea lui Sinuhe lucrurile stau puţin diferit. Eroul, un demnitar din anturajul faraonului Amenemhat I şi a lui Sesostris I ajunge, fără voia lui, martorul unor grave secrete de stat, cu prilejul schimbării de domnie. De frica să nu fie acuzat mai târziu că ar fi participat la un complot împotriva faraonului, se hotărăşte să se salveze fugind. Eroul este un fel de Moise, care şi el s-a exilat după ce ucisese un egiptean ce asuprea un evreu. Naraţiunea, făcuta la persoana întâi, ceea ce îi da multă vivacitate şi sporeste interesul cititorului, are un ritm alert, un patos sincer, preciziune în relatarea momentelor, plasticitate în tablourile zugravite, culoare şi savoare. În primul rând, stările psihologice urmărite în succesiunea lor sunt cele ce captează atenţia cititorului.

„Atunci simţii că mi se tulbura inima, braţele îmi cazura ca moarte şi un tremur puternic îmi cuprinse tot corpul. Ma îndepărtai în goana căutându-mi un ascunziş; ma aşezai între două tufişuri, ca să nu fiu văzut de cei ce mergeau pe drum.

…

Când se lasa întunericul, pornii mai departe, mersei toată

noaptea, iar a doua zi în zori ajunsei la Petnei. Oprindu-mă pe o insulă de pe lacul negru, ma cuprinse o sete atât de cumplita încât simţeam că mi se opreşte răsuflarea şi că mi se usuca gatlejul şi mi-am zis: simt în gura gustul morţii! Dar prinsei curaj când auzii mugetele unei turme şi când zarii nişte beduini. Una din capeteniile lor, care fusese cândva în Egipt, ma recunoscu. Numaidecât îmi dădu să beau apa şi puse să mi se fiarbă lapte, apoi ma duse cu el la tribul său, unde am fost primit foarte bine".

Ajuns în ţara Kedem, Sinuhe este găzduit de rege şi încărcat cu bogaţii şi onoruri. După ce se căsătoreşte cu fiica regelui ajunge comandantul armatei, însă toate aceste avuţii nici pe departe nu îi oferă mulţumire. Nostalgia vremurilor petrecute în patria sa era foarte puternică. Sinuhe este chinuit de gândul întoarcerii şi al morţii, iar legat de acesta este frica de a nu muri printre străini. Sinuhe exulta de bucurie când faraonul îi comunica graţierea, asigurându-l de toată grija înmormântării. Povestirea se încheie cu descrierea pregătirilor monumentului funerar.

De remarcat este ca atenţia autorului nu este reţinuta de peisaj şi nici de ce i se întâmpla lui Sinuhe, în primul rând, ci de meandrele psihologice ale eroului.

Cu Povestirea lui Sinuhe întâlnim primul exemplu al unei povestiri având unele caractere de nuvela psihologica. Povestirea psihologica a fost considerata mult timp ca fiind o creaţie ebraica şi, într-adevăr, povestiri ca cele despre Iosif, Ruth sau Absalom au un carracter emotiv şi o bogăţie sufleteasca neatinse decât foarte rar de cele egiptene. În schimb, scriitorul recurge la o alta tehnica de compoziţie: pentru a obţine efectul, pentru a ţine mereu încordata atenţia cititorului şi pentru a o concentra asupra unei situaţii psihice, el schimba des scena acţiunii sau introduce mereu personaje noi în acţiunein felul acesta acţiunea capătand un sens ascendent. Scriitorul egiptean nu practica acest procedeu; nici nu cauta să sporeasca efectul emotiv integrand temei scopuri insistent moralizatoare, ca povestitorul evreu. În schimb el este mai preocupat decât confratele sau de aspecte mai variate ale cadrului şi intrigii; în acelaşi timp el

scrutează viaţa sufletească a eroului său. Şi aceasta, în orice caz, înainte cu mai bine de un mileniu.

Şi Povestirea naufragiatului (datând din timpul dinastiei a XII-a), prima povestire cu corabieri din literatura lumii, este preocupata de notatii psihologice.

Se comunica aici sentimentul de bucurie al autorului de a-şi putea povesti întâmplările după ce pericolul a trecut, sentiment ce-l vor încerca şi personaje de mai târziu, Ulise sau Iona, ori marinarul din o mie şi una de nopţi. „Cât de fericit cel care poate povesti ce-a păţit, după ce suferinţele au trecut".

constata reconfortat autorul anonim care inaugurează legenda marina în literatura universala. Finetea notatiei acestui sentiment de mulţumire este dublată de finetea viziunii naturii din insula, pentru ca finalul să fie umbrit de o uşoara nota de tristeţe.

Ca şi Povestirea lui Sinuhe, Povestirea naufragiatului este scrisa la persoana întâi şi conţine o veritabila întrepătrundere de fantastic şi realitate.

Eroul şi-a pierdut corabia în timpul unei puternice furtuni, fiind singurul supravieţuitor din 120 de oameni. Ajuns pe o insulă, un fel de Eden, un spaţiu exotic plin cu pasari rare şi fructe nemaiintalnite, Robinsonul egiptenilor întâlneşte un şarpe uriaş, ce ne duce cu mintea la Paradisul de dinaintea creaţiei, dar care se dovedeşte a fi un element benefic şi nicidecum un simol al diavolului. Acest şarpe îl încarca cu daruri şi miresme şi îi prevesteşte salvarea.

Metoda de a scrie la persoana I este folosită pentru prima dată în Egiptul antic şi este împrumutata, se pare, din stilul însemnărilor cu caracter autobiografic al faraonilor. Istoria naufragiului pare a fi povestita drept pledoarie, pentru a nu i se imputa naufragiatului pierderea corăbiei. Singur supravieţuitor pe corabia sa de 120 de coti lungime, lucru exagerat, dimensiunea maxima a corăbiilor egiptene fiind de trei ori mai mică, este aruncat de un val uriaş pe o insulă plină de pasari rare şi de tot felul de fructe. Miresmele primite de la opusul diavolului biblic, ne trimit la ideea că avem de-a face cu un

Paradis întors. În loc de amăgire, naufragiatul primeşte sfaturi şi

salvare, în loc de ispita spre interzis, primeşte miresme, simbol al vieţii, al fericirii.

Poate acest lucru se întâmpla datorită faptului că este un musafir nepoftit, un intrus în acel spaţiu paradiziac, de aceea neputându-se asemăna cu Adam, care locuia în Paradis, fiind stăpânul acelui loc. Şarpele amăgeşte cu scopul de a obţine ceva, ori darurile l-au scăpat de naufragiatul ce nu avea ce cauta în lumea lui. Oricum, indiferent la ce interpretare supunem povestirea egipteană, unele asemănari cu naraţiunea biblica exista. Amândouă personajele vor pleca din spaţiul fericirii, prin intermediul şarpelui. Locul este asemănător, însă atitudinile şarpelui sunt opuse. În Biblie Adam pleacă din Paradis alungat, gol, doar cu „veşmintele din piele", în timp ce în povestirea egipteană, musafirul nepoftit va pleca încărcat cu daruri.

Povestirea lui Sinuhe şi Povestirea naufragiatului conţin rudimente apreciabile de investigaţie psihologica. Fiecare dintre ele conţin şi reflecţii: prima, asupra dragostei de patrie, a doua, asupra necesităţii conduitei ferme în viaţă. Reflecţiile însă nu alterează caracterul beletristic: povestirile nu sunt simple pretexte epice pentru a ilustra o teză, nu sunt pornite dintr-o intenţie iniţiala didacticista. Scopul lor este de a prezenta figuri, de a nara fapte, de a descrie situaţii. Cu toate acestea, nu epicul pur îl preocupa pe scriitorul egiptean, principalul lucru pentru el pare să fie, în prima povestire, aprofundarea stărilor sufleteşti ale eroului, notându-le cu multă sensibilitate, iar în a doua, să sublinieze cu fructe necesitatea curajului şi bărbăţiei în momentele cele mai grele ale vieţii.

La şase-şapte secole după Povestirea lui Sinuhe, proza narativa egipteană, atât de variata ca teme şi moduri artistice, va putea culmina în celebra Povestire a celor doi fraţi.

De fapt, autorul a sudat în aceasta opera două povestiri ce probabil deriva dintr-un străvechi mit religios, povestiri ce au un caracter sensibil diferit.

În prima parte, elementul miraculos deţine un loc cu totul aparte în naraţiune: în afară de faptul ca vitele au început să vorbească, autorul utilizează exclusiv momente şi incidente din viaţa

cotidiană. De cealaltă parte, în povestirile biblice, momentele miraculoase sunt frecvente, fiindea viaţa poporului evreu este închinata singurului Dumnezeu atotputernic care îşi dezvăluie caracterul şi puterea în istorie inclusiv prin minuni. Scena în care vitele vorbesc ne trimite la povestirea biblica despre Balaam, în care măgarita pe care calarea îl mustra: „Măgarita a văzut pe Îngerul Domnului, şi s-a culcat sub Balaam.

Balaam s-a aprins de manie, şi a bătut măgarita cu un băţ. Măgarita i-a zis lui Balaam: „Nu sunt eu oare măgarita ta pe care ai călărit în tot timpul până în ziua de azi? Am eu oare obicei să-ţi fac aşa?" Şi el a răspuns: „Nu".

În Povestirea celor doi fraţi întâlnim de asemenea şi tema sotiei adulterine sau a eroului ucis sau ameninţat fiindea a dispreţuit dragostea nevinovata a unei femei. Tânărul Iosif de la curtea lui Potifar, este aruncat în închisoare fiindea a refuzat-o pe sotia egipteanului Potifar, aceasta acuzându-l de avansuri sexuale. Istorisirea este plină de savoare şi promovează onestitatea unui supus loial dar şi al unui credincios care nu cedează ispitelor:

„După câtăva vreme, s-a întâmplat ca nevasta stăpânului sau a pus ochii pe Iosif şi a zis: „Culcă-te cu mine!" El n-a voit şi a zis nevestei stăpânului sau: „Vezi ca stăpânul meu nu-mi cere socoteala de nimic din casa şi mi-a dat pe mâna tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta şi nu mi-a oprit nimic, în afară de tine, pentru că eşti nevasta lui. Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" Măcar ca ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n-a voit să se culce şi să se împreuneze cu ea. Într-o zi, pe când intrase în casa ca să-şi facă lucrul, şi pe când nu era acolo niciunul din oamenii casei, ea l-a apucat de haina, zicând: „Culcă-te cu mine!" El i-a lăsat haina în mâna şi a fugit afară din casă.

Când a văzut ea că-i lăsase haina în mâna şi fugise afară, a chemat oamenii din casa şi le-a zis: „Vedeţi, ne-a adus un Evreu ca să-şi bată joc de noi!

Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am ţipat în gura mare. Şi, când a văzut ca ridic glasul şi strig, şi-a lăsat

haina lângă mine şi a fugit afară". Şi a pus haina lui Iosif lângă ea pana s-a întors acasă stăpânul lui. Atunci i-a vorbit astfel: „Robul acela Evreu pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-şi bată joc de mine. Şi cum am ridicat glasul şi am ţipat, şi-a lăsat haina lângă mine şi a fugit afară". După ce a auzit cuvintele nevestei sale, care-i zicea: „Iată ce mi-a făcut robul tău" stăpânul lui Iosif s-a maniat foarte tare. A luat pe Iosif şi l-a aruncat în temniţa în locul unde erau închişi întemniţaţii împăratului; şi astfel Iosif a stat acolo, în temniţa".

În povestirea egipteană, acţiunea îl duce pe cititor departe de curtea faraonului, în mijlocul vieţii de la tara, schiţându-i în linii sumare, dar precise şi sugestive, tabloul vieţii şi ocupaţiilor obişnuite ale ţăranilor. Povestirea începe printr-o uvertura ampla, într-un stil de o extrema simplitate. Fazele intrigii se succed în ritmul firesc al simplei plăceri de a povesti, manifestata de autor. Momentele sunt clar reliefate, introducerea are rostul precis de a pregăti conflictul, opunând ticalosiei femeii corectitudinea personajului principal. Intensitatea emotiva culminează spre sfârşitul primei parţi a povestirii prin gestul de devotament al fratelui mai tânăr care tine să-şi dovedească nevinovăţia. Asemănătoare cu povestea lui Iosif în intriga, cu excepţia relaţiei dintre cele două personaje în conflict, povestirea egipteană este mult mai ampla şi amănunţita. Prima parte este o povestire cu elemente predominant realiste, atenta la transcrierea notatiilor de ordin psihologic, în timp ce a doua capăta brusc un accentuat caracter de basm.

Încă din expoziţiunea povestirii egiptene suntem introduşi într-o lume fantastica. Un singur element ne provoacă la aceasta: vitele fratelui mai mic au grai. Prosper, datorită faptului că îşi ghida animalele spre locurile dorite de ele, mezinul era de dorit, într-o societate în care valorile materiale erau pe primul loc în ierarhia calităţilor unui tânăr. Ca şi Iosif, egipteanul era un supus, el îndeplinind treburile josnice. Misiunea de a aduce mâncare la camp sau obiectele uitate, o îndeplinea şi evreul, aceasta sugerand ca bărbatul respectiv este în devenire, încă cochetând cu copilăria. Nu de aceeaşi părere este şi nevasta fratelui mai mare care îi propune o

aventură amoroasa. Refuzul cumnatului o înfurie pe femeie, care se răzbuna folosind cuvintele fratelui mai mic: „Nu sunt eu mama ta? Iar fratele tău mai mare, nu ţi-e oare ca un tată?”. Cuvintele acestea se aseamănă întrucâtva cu replica lui Iosif adusa nevestei lui Faraon. În amândouă povestirile se apelează la relaţia bună cu partenerul sotiei, relaţie ce nu poate fi trădata. În plus, Iosif nu vrea să „păcătuiască împotriva lui Dumnezeu”. Mania fratelui mare este de aceeaşi intensitate cu a celui mic „asemenea leopardului”. Salvat doar de vita credincioasa, mezinul poate să fugă de furia fratelui său. Finalul este crud şi pedepseste poate prea aspru necredinciosia femeii şi prefăcătoria ei, tema des întâlnita în ambele literaturi luate în discuţie şi nu numai aici. Sotia este ucisa şi data la câini, iar fratele mai mic este jelit, acesta sinucigându-se pentru a-şi dovedi nevinovăţia. A doua parte a povestirii aparţine în totalitate fantasticului. Dominată de mai multe reminiscente populare şi de un colorit mai intens mitologic, autorul se îndepărtează de realitatea cotidiana şi povestirea pierde din simplitate şi firesc. Construcţia nu mai este energic centrată pe o temă unica pe care să o exploreze în toate articulaţiile şi posibilităţile ei narative.

Povestirea celor doi fraţi nu încheie seria povestirilor egiptene. Se cunosc povestiripastrate integral sau fragmentarsi din epoca ptolemeica, iar arheologia rezerva mereu surprize. Aceste povestiri mai noi vin să completeze peisajul bogat, variat, policrom, al prozei narative egiptene. În aria culturala a antichităţii

Orientului Apropiat fireste ca influentele sale nu se pot urmări cu suficienta claritate şi cu delimitări precise în timp sau spaţiu. Dar ecourile fecunde ale acestei proze pot fi percepute uşor în nuvelistica ebraica şi în literatura altor popoare orientale şi nu numai.

Scrierile „deşertăciunii” la egipteni şi evrei

Cartea biblica unde găsim cu uşurinţa această temă a deşertăciunii este Eclesiastul. Aici se deplânge caracterul pieritor al vieţii: „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic, şi nu mai au nicio răsplata, fiindea pana şi pomenirea li se uita”. Totuşi, în Eclesiastul nu ideea morţii apare atât de răvăşitoare, ci chiar

a vieţii înseşi. În fond „cei morţi”, cu toate că nu se bucura „de nicio răsplata” prea mult, totuşi, nu au avut de pierdut. Ei n-au pierdut decât viaţa care nu este altceva decât „deşertăciune” şi „goana după vânt”: „Am văzut tot ce se face sub soare; şi iată ca totul este deşertăciune şi goana după vânt!”. Contextul larg al Eclesiastului este acela al căutării fericirii într-o lume în care aparent totul este deşertăciune. Împăratul Solomon, considerat cel mai înţelept om care a existat vreodată, ajunge să caute răspuns la întrebarea fundamentală ce ar trebui să şi-o pună fiecare om: care este sensul vieţii? Explorand fiecare domeniu al vieţii Solomon este dezamăgit de fiecare dată de zădărnicia vieţii. Observaţiile lui duc la aceeaşi concluzie: totul este goana după vânt. În niciun domeniu al vieţii nu poţi găsi fericire. Finalul cărţii da sens întregii scrieri.

O privire asupra cărţii Eclesdiastul lipsită de contextul larg duce la o interpretare falsa. Adevărata fericire Solomon o găseşte în trăirea cu Dumnezeul unic. Viaţa alături de Dumnezeu oferă sens trăirii. Sfatul înţeleptului este refacerea relaţiei cu Dumnezeu, care oferă nu numai fericire prezenta, dar şi una veşnica:

„Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţei tale, pana nu vin zilele cele rele şi pana nu se apropie anii, când vei zice: „Nu găsesc nicio plăcere în ei”;

pana nu se întuneca soarele, şi lumina, luna şi stelele, şi pana nu se întorc norii îndată după ploaie; pana nu încep să tremure paznicii casei (mâinile), şi să se încovoaie cele tari (picioarele); pana nu se opresc cei ce macina (dintii), căci s-au imputinat; pana nu se întuneca cei ce se uita pe ferestre

(ochii); pana nu se închid cele două uşi dinspre ulita (buzele), când uruitul morii slăbeşte, te scoli la ciripitul unei pasari, glasul tuturor cântăreţelor se aude înăbusit, te temi de orice înălţime, şi te sperii pe drum; pana nu înfloreşte migdalul cu peri albi, şi de abia se taraste lacusta, pana nu-ţi trec poftele, căci omul merge spre casa lui cea veşnica, şi bocitorii cutreiera ulitele; pana nu se rupe funia din argint, pana nu se sfarma vasul din aur, pana nu se sparge găleata la izvor, şi pana nu se strica roata de la fântâna; pana nu se întoarce

tarana în pământ, cum a fost, şi pana nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat".

Scrierea egipteană care se poate compara cu Eclesiastul este Dialogul disperatului.

„Acei ce-au zidit în granit roz şi şi-au clădit într-o piramida
Cămări frumoase în lucrătura măiastra.
O dată ce din ziditori au devenit zei
Mesele lor de jertfa s-au golit.
Ei sunt la fel ca şi nefericiţii ce mor pe-un ţărm pustiu.
Fără moştenitori, în voia valurilor şi a văpăilor soarelui
Cărora numai pestii le vorbesc de la marginea apei".

Se observa aici ca aceeaşi egalitate între toţi oamenii, sub raportul aceleiaşi nimicnicii, pe care Eclesiastul o descoperea încă în viaţă, se relevă la egipteni abia după moarte, moment când, din raţiunile semnalate, se precizează caracterul efemer al unei mari străluciri.

O opera şi mai reprezentativa pentru scrierile deşertăciunilor, la egipteni, este Cântecul harpistului. Prin faptul că ea a apărut în perioada trista de la sfârşitul regatului mijlociu, când statul s-a destrămat de pe urma răscoalelor interne şi apoi a năvălirii altor popoare, oferind peste tot, în contrast tragic cu măreţia trecută, priveliştea unei dezolante devastari, scrierea în discuţie capăta un timbru cu totul special:

„Am auzit cuvintele lui Imhotep şi ale lui Hordjedef.
Răspândite pretutindeni.
Unde este mormântul lor?
Zidirile lor sunt nimicite, mormântul lor ca şi cum n-ar fost.
Nimeni nu vine din lumea de dincolo să ne spună cum sunt.
Să ne spună de ce au nevoie, spre a ogoi inima noastră
Până-n ziua când ne vom duce şi noi unde sunt ei".

Dialogul disperatului face să se înţeleagă ca faraonii au murit, dar au rămas zidirile lor din granit roz, piramidele lor, mesele lor de jertfa, acum golite.

Sentimentul de zădărnicie, de deşertăciune a vieţii, nu provine

din dispariţia acestor preţioase vestigiile continua sa dăinuiascaci din faptul ca aceia care le-au ridicat nu se mai pot bucura de ele. Prin Cântecul harpistului înţelegem ca nu s-a stins numai un om, ci s-a stins un stat, o cultură, o civilizaţie, dimpreună cu grandoarea monumentelor sale. Acest motiv este probabil prima meditaţie pe marginea ruinelor. Totuşi, indiferent dacă este vorba de pieirea unei civilizaţii sau doar a unei singure persoane, sentimentul deşertăciunii la egipteni, spre deosebire de cel al evreilor, are un caracter de ulterioritate, el ivindu-se după prăbuşirea unei mari străluciri care dădea iluzia unei existente eterne.

Scrierile deşertăciunii apar ca un produs iniţial al reflecţiei, care evoca tristeţea data de certitudinea morţii. Exista, însă, înăuntrul ei două tipuri distincte. Într-unul, tristeţea provocata de caracterul inevitabil al morţii se afla împărţita cu deziluzia însăşi a vieţii, care-şi trădează inconsistenta chiar în timpul desfăşurării ei. În celălalt tip, aceasta inconsistenta se releva numai ulterior prin intuirea unui ciclu încheiat, sub chipul surprizei dureroase şi adânc răscolitoare. Ambele expresii lirice converg către acelaşi motiv al deşertăciunii, legate printr-o trăire zguduitoare, de coordonatele fundamentale ale existenţei umane: viaţa şi moartea.

Concluzii

După incursiunea făcuta prin cele două literaturi, ebraica şi egipteană, adoptam perspectiva mai larga a istoriei civilizaţiilor care susţine ca operele literare egiptene au fost scrise cu mult înaintea scrierilor sacre ebraice şi în ele întâlnim o serie de prototipuri care prefigurează în chip surprinzător eroi din alte literaturi, ulterioare celei egiptene. Această coborâre în timpuri străvechi ne dovedeşte ca o serie de teme şi motive reapar şi se regăsesc în chip constant şi în antichitate, dar şi în literaturile apropiate de noi, din epoca noastră.

În primul capitol ne-am oprit asupra speranţelor de eternitate în scrierile Bibliei şi ale Egiptului antic. Afirmam în introducere ca textele ce le vom discuta nu constituie o literatura în sensul pe care îl acordam noi astăzi acestui concept, fiindea nu erau destinate plăcerii, starnirii rasului sau plânsului, fiind texte ceremoniale. După

compararea scrierilor putem afirma ca multe scrieri sunt mai degrabă moderne prin viziune, decât antice. Se poate pune sub semnul îndoielii încadrarea în literatura a unor texte din secolul XVI-XVII mai degrabă decât aceste opere antice, care sunt străbătute de o savoare deosebita, cunosc o imagistica bogata, un stil liber şi captivant, înţelepciune şi creativitate rara. Egiptenii umanizează lumea de dincolo şi o transforma într-o prelungire a celei terestre, evreii o văd ca un loc al unei fericiri inexprimabile, un spaţiu în care se cunoaşte o alta dimensiune ce nu poate fi înţeleasa acum. Mortul nu trebuie jelit fiindea el ajunge într-o lume mult mai buna, unde se întâlneşte cu Dumnezeul unic.

Perspectiva asupra vieţii de dincolo şi a salvarii viitoare este una nesigura la egipteni, fiindea se bazează pe ceea ce realizează fiinţa umană. Faraonul va ajunge dincolo fiindea a construit piramide, scări ale ascensiunii spre paradis, dar oricând pot interveni ceilalţi zei ce complotează împotriva defunctului şi îi pot fura mântuirea. Evreii au siguranţa salvarii în baza caracterului Dumnezeului unic, care nu se schimba şi îşi ţine promisiunile. Mai mult, salvarea viitoare este sigura fiindea se bazează pe un dar nemeritat al lui Dumnezeu şi nu pe meritele fiinţei umane. În viziunea ebraica sunt excluse compromisul şi schimbarea în lumea de dincolo de mormânt.

În partea a doua a lucrării am analizat tema călătoriei spre cer şi motivul judecaţii divine, din scrierile celor două literaturi. Din nou, perspectivele sunt diferite. Pe de o parte acţiunile ce le îndeplineşte faraonul în lumea de dincolo exprima dorinţele, frustrările şi înclinaţia spre magie a egiptenilor.

Regele renaşte dintr-un vultur sau din marea vaca sălbatica. Îmbăindu-se în sudoarea înmiresmata a lui Osiris devine nepieritor, iar oasele i se transforma în fier. Pentru a dobândi cât mai multă putere magica, îi fugăreşte şi-i mănâncă pe ceilalţi zei. Confesiunile păcatelor sunt minciuni pe care faraonul le spune fără mustrări de conştiinţa. El neaga înfăptuirea oricărui păcat. De partea cealaltă, evreii cred într-o judecata dreapta, fără compromis, în care fiecare spune ce nu a făcut, uimiti de măreţia divina, însă rezultatul este unul,

în funcţie de cunoaşterea sau nu a Dumnezeului unic. Am privit la ambele „confesiuni ale păcatelor”, la discursurile ţinute de acuzaţi şi la tehnicile literare folosite.

În capitolul trei am privit la povestirile egiptene şi evreieşti. Dacă în textele piramidelor şi sarcofagelor, faraonul era prezentat ca o zeitate terestra, în povestiri este prezentat ca un rege slab, intimidat de marii săi nobili, sau, alteori, copleşit de obişnuita plictiseala a despoţilor orientali şi, neştiind citi el însuşi, cere să i se spună povesti. Uneori îi place să glumeasca, alteori să se îmbete cu ceilalţi curteni, sau este furat de supuşi, păcălit de hoţi, înşelat de sotie, răpit de vrăjitori sau chiar bătut. Intrigile comune cu cele din povestirile evreieşti, dar deznodamintele diferite, motivele şi temele similare, elementele fantastice împletite cu elementele reale au dat comparaţiei noastre complexitate. În Povestirea lui Sinuhe am întâlnit tema expatrierii urmate de reîntoarcerea în ţara după ani de pribegie, tema întâlnita şi în Biblie, după cum am văzut, atât la Moise, cât şi la Daniel, dar privind în context, întreaga istorie a poporului evreu este o imensă pribegie urmata de reîntoarcerea în Canaan. Povestirea naufragiatului este scrisa la persoana întâi şi conţine o veritabila întrepătrundere de fantastic şi realitate, cum rar întâlnim în literatura vremii. Povestirea ne-a amintit de paradisul biblic însă miresmele primite de naufragiat de la şarpe, opusul diavolului de data aceasta, ne trimit la ideea că avem de-a face cu un Paradis întors. În loc de amăgire, naufragiatul primeşte sfaturi şi salvare, în loc de ispita spre interzis, primeşte miresme. În Povestirea celor doi fraţi am întâlnit tema sotiei adulterine sau a eroului ucis sau ameninţat fiindea a dispreţuit dragostea unei femei, prilej pentru a compara scrierea cu povestirea ebraica Iosif şi fraţii săi.

În ultimul capitol am privit la scrierile „deşertăciunii” din cele două literaturi: Cântecul harpistului şi Dialogul disperatului la egipteni, şi Eclesiastul la evrei. Se observa ca aceeaşi egalitate între toţi oamenii, sub raportul aceleiaşi nimicnicii, pe care Eclesiastul o descoperea încă în viaţă, se relevă la egipteni abia după moarte, moment când se precizează caracterul efemer al unei mari străluciri.

Dialogul disperatului face să se înţeleagă ca faraonii au murit, dar au rămas zidirile lor din granit roz, piramidele lor, mesele lor de jertfa, acum golite. Sentimentul de zădărnicie, de deşertăciune a vieţii, nu provine din dispariţia acestor preţioase vestigiiele continua sa dăinuiascaci din faptul ca aceia care le-au ridicat nu se mai pot bucura de ele.

Prin Cântecul harpistului înţelegem ca nu s-a stins numai un om, ci s-a stins un stat, o cultură, o civilizaţie, dimpreună cu grandoarea monumentelor sale.

Acest motiv este probabil prima meditaţie pe marginea ruinelor. Totuşi, indiferent dacă este vorba de pieirea unei civilizaţii sau doar a unei singure persoane, sentimentul deşertăciunii la egipteni, spre deosebire de cel al evreilor, are un caracter de ulterioritate, el ivindu-se după prăbuşirea unei mari străluciri care dădea iluzia unei existente eterne.

În forma sub care ni s-au transmis, aceste povestiri, precum şi literatura egipteană şi ebraica în general, prin stilul îngrijit, prin ideile infiltrate de scribi, aparţin literaturii culte. Totuşi, realităţile zugravite şi sentimentele care uneori le anima, indica îndepărtata lor origine populara.

Analiza care am realizat-o în această lucrare, sumară în comparaţie cu ceea ce s-ar putea scrie pornind de la textele propuse, speram că a fost în măsura sa releve nu numai situaţiile şi atitudinile social-politice, religioase, ci, mai important, caracterele şi modalităţile artistice de-a dreptul surprinzătoare pentru acea data.

Cele două literaturi, egipteană şi ebraica, au conturat un peisaj bogat, variat, policrom al lumii antice, iar influentele lor pot fi percepute în literaturile fiecărui popor, din antichitate pana azi.

Bibliografie generală

Bala, Paul & Chetan, Octavian, Mitul creştin, Edit. Enciclopedica romană, Bucureşti, 1972.

Constantin, Daniel, Gândirea egipteană în texte, Edit. Ştiinţifică, Bucureşti, 1974.

Culianu, Ioan Petru, Călătorii în lumea de dincolo, Edit. Nemira,

Bucureşti, 1996.

Drimba, Ovidiu, Eseuri de literatura străina, Edit. Dacia, Cluj-Napoca, 1976.

Delumeau, Jean, Religiile lumii, Edit. Humanitas, Bucureşti, f.a…

Durkheim, Emile, Formele elementare ale vieţii religioase, Edit. Polirom, Iaşi, 1995.

Eliade, Mircea, Istoria credinţelor şi ideilor religioase, vol. I, Edit. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991.

Eliade, Mircea, Tratat de istorie a religiilor, Edit. Humanitas, Bucureşti, 1992.

Eliade, Mircea, Dicţionar al religiilor, Edit. Humanitas, Bucureşti, 1992.

Eliade, Mircea, Mituri, vise şi mistere, Edit. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998.

Gennep, van Arnold, Riturile de trecere, Edit. Polirom, Iaşi, 1997.

Gennep, van Arnold, Formarea legendelor, Edit. Polirom, Iaşi, 1997.

Gheorghita, Florin, Comunicări cu cealaltă lume, Edit. Big Mama, Iaşi, 1993.

Kernbach, Victor, Miturile esenţiale, Edit. Ştiinţifică şi enciclopedica, Bucureşti, 1978.

Kernbach, Victor, Dicţionar de mitologie generală, Edit. Albatros, Bucureşti, 1995.

Papu, Edgar, Excurs prin literatura lumii, Edit. Eminescu, Bucureşti, 1990.

Biblia, trad. Dumitru Cornilescu, Edit. Harvest House Publishers, Oregon, 1992.

Cartea egipteană a morţilor, trad. Maria Genescu, Edit. Sophia, Arad, 1993.

Faraonul Kheops şi vrăjitorii, Povestirile Egiptului antic, Edit. Minerva, Bucureşti, 1977.

Analiza naratologica a cărţii Eclesiastul

Cartea Eclesiastul, una din cărţile Vechiului Testament, este

scrisa probabil de împăratul Solomon, care s-a născut aproximativ în 1035 I.H…

Putem încadra cartea, în general, în tipul narativ heterodiegetic auctorial, însă unele capitole aparţin altor tipuri narative, de pildă, homodiegetic actorial.

Cartea este complexa, cunoscând diverse procedee naratologice, în ciuda vechimii ei şi a întinderii.

Prima propoziţie, „cuvintele Eclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului". ar da impresia că avem de-a face cu tipul narativ heterodiegetic, dar nu trebuie să uităm ca, în literatura ebraica, un procedeu foarte des folosit este acela de a utiliza exprimarea la persoana a III-a singular în prima propoziţie. Elocvente sunt primele cuvinte ale profeţiilor: „de aceea, iată ce zice Domnul Dumnezeul lui Israel…", frecvent întâlnite în Vechiul Testament.

Rolul lor era probabil acela de a atenţiona asupra importantei cuvintelor ce urmează. Aşadar, prima parte a cărţii, versetele 2 – 11 ale capitolului 1, reprezintă o naraţiune simultana, la prezent. Solomon îşi pune întrebări legate de sensul existentei. Percepţia exterioara este limitata, personajul actor prezentând scena unor evenimente non-verbale. Redam un scurt fragment sugestiv:

„O, deşertăciune a deşertăciunilor, zice Eclesiastul, o deşertăciune a deşertăciunilor! Totul este deşertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o da sub soare? Un neam trece, altul vine, şi pământul rămâne veşnic în picioare. Soarele rasare, apune şi aleargă spre locul de unde rasare din nou.

Vântul sufla spre miazazi, şi se întoarce spre miazanoapte; apoi iarăşi se întoarce, şi începe din nou aceleaşi rotituri. Toate râurile se varsa în mare, şi marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăşi să pornească de acolo. Toate lucrurile sunt într-o necurmata frământare, aşa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satura privind, şi urechea nu oboseşte auzind. Ce a fost, va mai fi, şi ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: „Iată ceva nou!" de mult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră. Nimeni nu-şi mai

aduce aminte de ce a fost mai înainte; şi ce va mai fi, ce se va mai întâmpla mai pe urma nu va lasa nicio urmă de aducere aminte la cei ce vor trai mai târziu".

Următoarele 3 versete dau iluzia unei naraţiuni simultane, o naraţiune la timpurile trecutului. Interesant este ca aici apare o trăsătura distinctiva a tipului narativ heterodiegetic auctorial şi anume posibilitatea omniprezentei: „Am văzut tot ce se face sub soare; şi iată ca totul este deşertăciune şi goana după vânt!". După aceasta afirmaţie se face trecerea la tipul narativ homodiegetic actorial, în care avem o anumită profunzime a perspectivei narative, percepţia interioară fiind limitata prin introspecţia personajului actor: „am zis în mine însumi". Propoziţiile „am zis inimii mele", „am zis rasului".

trimit la aceeaşi introspecţie a personajului-actor. Exista peste tot în carte o ordine în momentele narasiunii. Întâi se face o întoarcere în urmă, pentru ca apoi să se analizeze prezentul în funcţie de acele incursiuni în trecut. Ca şi durata, naraţiunea se încadrează într-un timp al istorie relativ scurt.

Şi în capitolul 2, avem aceeaşi naraţiune ce da iluzia unei simultaneitati cu timpul povestirii, după care urmează leit-motivul scrierii: totul este deşertăciune.

„Apoi, când m-am uitat cu bagare de seama la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele, şi la truda cu care le făcusem, am văzut ca în toate este numai deşertăciune şi goana după vânt, şi că nu este nimic trainic sub soare".

Primele 11 versete ale capitolului 3 seamănă cu primele 11 ale primului capitol. Avem de a face şi aici cu o naraţiune simultana, la prezent. Se fac constatări, mobilitatea spaţiala fiind mare, existând posibilitatea omniprezentei. Valoarea temporala a timpurilor trecutului este aceea a iluziei unui prezent. Următoarele capitole oferă omniprezenta naratorului. Se păstrează ordinea naraţiunii, concluziile urmând evenimentelor, pentru ca în final, după fiecare secţiune, să apară o trimitere la tipul narativ heterodiegetic auctorial, în care se fac anticipări sigure. Una din concluziile cărţii se afla în capitolul 9, versetul

1: „Da, mi-am pus inima în căutarea tuturor acestor lucruri, am cercetat toate aceste lucruri, şi am văzut ca cei neprihaniti şi înţelepţi, şi faptele lor, sunt în mâna lui Dumnezeu, atât dragostea cât şi ura. Oamenii nu ştiu nimic mai dinainte; totul este înaintea lor în viitor".

De o savoare nemaiintalnita sunt ultimele trei capitole. Capitolul 10 se aseamănă cu o culegere de proverbe, pentru ca celelalte două să se înscrie în tipul narativ heterodiegetic auctorial. Naratorul are o perspectivă nelimitata, atât pe plan interior, cât şi exterior. Exista o tendinţa spre rezumarea evenimentelor non-verbale, în concluziile cercetarilor întreprinse de Solomon. Se fac anticipări sigure: „Teme-te de Dumnezeu şi pazeste poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice fapta la judecata, şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău".

Sau „Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţei tale, pana nu vin zilele cele rele şi pana nu se apropie anii, când vei zice: „Nu găsesc nicio plăcere în ei".

Este dificil de concluzionat pe marginea cărţii Eclesiastul. Complexitatea planurilor temporale, incursiunile în trecut, anticipările, îmbinările de tipuri narative fac din Eclesiastul o scriere moderna în ciuda faptului că a fost scrisa în urmă cu peste trei mii de ani. Preponderent este totuşi tipul narativ heterodiegetic auctorial.

Doctrina mântuirii în ortodoxie

I. Introducere

Tema mântuirii reprezintă un vast şi inepuizabil domeniu de studiu, un punct central pentru întregul spectru al religiilor creştine şi chiar pentru cele necrestine. Fără îndoială, în lumea creştina, doctrina mântuirii are la baza întruparea, moartea şi învierea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, însă în afara centralităţii lui Hristos puţine sunt aspectele privitoare la mântuire asupra cărora religiile creştine sunt în acord deplin. Deosebiri mai mult sau mai puţin profunde sau justificate biblic au făcut ca aceasta doctrina să pară a purta măşti diferite în funcţie de perspectiva din care este analizata.

Lucrarea de faţă şi-a asumat provocarea de a privi la doctrina mântuirii din perspectiva ortodoxă. Fără a avea pretenţia de a fi

epuizat un atât de vast subiect, vom încerca să creionam câteva din aspectele specifice mântuirii în ortodoxie. Vom începe demersul nostru cu câteva clarificări la nivelul termenilor folosiţi, ne vom opri apoi asupra specificului procesualităţii mântuirii în Biserica Ortodoxă, vom discuta apoi câteva din implicaţiile asociate doctrinei mântuirii pentru a putea formula în final câteva consideraţii critice cu privire la acest subiect.

II. Doctrina mântuirii în Biserica Ortodoxă

1. Privire de ansamblu asupra ortodoxiei şi concepţiei despre mântuire

Înainte de orice altă consideraţie e necesar să delimităm contextul în care situam discuţia care urmează, care sunt termenii pe care îi vom analiza şi care este accepţiunea lor de baza de la care porneşte demersul nostru. Ne vom opri mai întâi asupra cadrului ortodox cu ceea ce are el caracteristic pentru a discuta apoi semnificaţia conceptului de mântuire în acest cadru specific.

Ortodoxia îşi datorează numele asocierii termenilor grecesti orthos şi doxa, purtând sensul de credinţa şi unchinare dreapta, adevărata, sobornicească.

Dicţionarul de teologie ortodoxă defineşte ortodoxia ca fiind „învăţătura care se plasează în continuitate directa şi neîntrerupta cu tradiţia apostolica, prin intermediul teologiei patristice şi neopatristice şi care formează credinţa comuna a Bisericii neîmpartite din primul mileniu”. Aşa cum reisese din aceasta definiţie, ortodoxia se identifica cu însăşi tradiţia apostolica aşa cum a fost ea interpretata şi dezvoltata prin consensul Bisericii care e considerata regula de tradiţie apostolica, criteriul de baza al ortodoxiei oricărei tradiţii.

Ca tradiţie dogmatica, ortodoxia îşi are rădăcinile în răsărit identificându-se din punct de vedere istoric cu marea sinteza patristica, adică cu articularea edificiului teologic, liturgic şi canonic în perioada sinoadelor ecumenice, cu precizarea ca „nici teologia patristica, nici Ortodoxia nu pot fi limitate la aceasta perioada, deoarece Tradiţia este într-un continuu proces de interpretare şi actualizare”.

Conform propriilor declaraţii de credinţa, ortodoxia implica sensul teologic al catolicitaţii păstrând de la Ignatiu al Antiohiei ideea ca sobornicitatea sau universalitatea Bisericii este data de caracterul ortodox al normei de credinţa; o Biserică fiind „catolică" numai dacă mărturiseşte doctrina ortodoxă, adevărata, conforma cu tradiţia apostolica.

merită să subliniem în acest punct faptul ca, sub aspectul metodei teologice ortodoxia a stabilit ca şi criteriu experienţa Bisericii care anticipează formularea oricărei doctrine. În ce priveşte autoritatea textelor în care s-au exprimat dogmele se face distincţie între ceea ce sunt „vechile simboluri", adică deciziile celor şapte sinoade ecumenice, singurele care se bucura de infailibilitatea Bisericii având un caracter normativ pentru învăţătura de credinţa ca parte a Sfintei Tradiţii şi mărturisirile de credinţa sau cărţile apărute de-a lungul istoriei şi care poseda un alt grad de autoritate teologica.

În mod specific dogma despre mântuire în context ortodox reprezintă „eliberarea din robia păcatului şi a morţii şi dobândirea vieţii de veci în Hristos.

Ea ne-a fost făcuta cu putinţa de întruparea, jertfa, Învierea şi Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer şi ne-o însuşim prin harul dumnezeiesc, cu care trebuie să conlucram prin credinţa şi fapte bune". Prin acest act, Dumnezeu „restabileşte omul în starea de comuniune personala cu El, dându-i acestuia germenele unei vieţi veşnice, noi". Vedem astfel ca, conform doctrinei promovate de tradiţia ortodoxă, adevărul care duce la mântuire se găseşte în Biserică, „omul fiind chemat să colaboreze cu harul divin prin credinţa şi fapte bune, ca şi condiţii subiective pentru mântuirea personala".

Ca eveniment, mântuirea corespunde cu un act juridic de răscumpărare. Urmaşii lui Adam aflaţi sub robia păcatului şi robiti fiind de duşmanul lui Dumnezeu au fost eliberaţi cu preţul sângelui lui Hristos, iar „zapisul" cu Diavolul a fost distrus prin preluarea păcatelor de către Iisus. Hristos şi-a izbăvit urmaşii de datoria contractata cu forţele răului însuşindu-şi pe nedrept aceste păcate şi suferind moartea, plata unica a păcatului.

Limbajul teologic ortodox asociază mântuirii o serie de termeni specifici acestui context asupra cărora ne vom concentra atenţia în cele ce urmează. Părinţii răsăriteni descriu mântuirea ca fiind un act pornit din filantropia divina care consta nu numai în vindecarea naturii umane şi restabilirea ei în starea de la început, ci şi revărsarea unei vieţi din Dumnezeu. Mântuirea vine de la Dumnezeu, El se întrupează ca expresie a dragostei sale fata de om. Un alt termen semnificativ cuprins în vocabularul soteriologic ortodox este cel de pliroforia, având sensul de iradiere a plenitudinii lui Dumnezeu în viaţa umană prin mântuire. Actul mântuirii nu este doar un act de reparatie, de restaurare, ci o irupere în existenta omului a lui Dumnezeu însuşi. De asemenea, părinţii bisericii nu ezita să pună semnul egalităţii între conceptele soteria şi theosis, acesta din urma având sensul de transformare ontologica profunda, de îndumnezeire; aceasta ultima asociere fiind considerata „contribuţia cea mai importantă a teologiei ortodoxe". Este vorba despre asocierea dintre asemănarea cu Dumnezeu, despre care vorbeşte Genesa, cu îndumnezeirea. Astfel, fiinţa umană creata după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu a suferit, în urma căderii prin neascultare, transformări esenţiale, chipul lui Dumnezeu în om fiind umbrit, deşi nu în totalitate, iar asemănarea cu Dumnezeu fiind deplin pierduta.

Aceasta fiinţa umană afectată de păcat este chemata sa redobândească statutul iniţial „nu în sens de devenire şi de imitare naturala, ci în sens de impartatire de slava lui Dumnezeu, o schimbare la fata după exemplul lui Iisus, pana ce Hristos, Arhetipul, pune forma Sa pe chipul uman" redându-i frumuseţea originara.

Cele discutate până la acest punct au făcut mai mult decât evidenta diversitatea de aspecte şi de laturi ale mântuirii, continuarea acestei lucrări propunându-şi să abordeze câteva aspecte ale acestei bogate diversităţi.

2. Procesualitatea mântuirii

Discursul despre mântuire în ortodoxie aduce cu sine, în mod inevitabil, implicaţia procesualităţii, scoaterea din condiţia păcătoasa şi trecerea în starea de har (ca sensuri de bază ale mântuirii),

presupunând multiple forme şi trepte data fiind traiectoria sinuoasa şi complexa a unui asemenea proces. Fie că e văzuta ca o evoluţie spirituala în două faze (practica şi contemplativa), cum e descrisa de unii din scriitorii duhovniceşti ai răsăritului, fie că e gândita ca o schemă progresiva în trei trepte ale cunoaşterii (făptuire, contemplatie naturala şi teologie mistica) cum e văzuta de sfântul Maxim

Mărturisitorul; procesul mântuirii în ortodoxie implica întotdeauna un urcuş spiritual dificil care cere străduanie şi consecventa şi care se referă nu doar la parcursul vieţii pământesti, ci şi la devenirea de după moarte.

a) Creşterea spre desăvârşire în timpul vieţii

Dintre diferitele abordări cu privire la procesul mântuirii, vom descrie pe scurt în continuare etapele sau treptele mântuirii, aşa cum sunt ele văzute de Dumitru Staniloaie. El identifica trei astfel de trepte: pregătirea renaşterii omului, regenerarea şi desăvârşirea.

Pregătirea renaşterii omului sau a sălăşluirii lui Hristos în el are ca scop deschiderea omului pentru Hristos şi are loc în perioada ce precede botezul, sufletul omului fiind mişcat de har, de ambianţa ce iradiaza din Biserica, iar în cazul copiilor din familii creştine, aceasta deschidere fiind asigurata de ambianţa familiilor lor. A doua faza, cea de renaştere a omului în Hristos se produce prin „Taina Botezului" şi reprezintă intrarea omului în trupul tainic al lui Hristos. Aceasta echivalează cu începutul unei vieţi noi în om prin desfiinţarea păcatului strămoşesc li a celorlalte păcate săvârşite din slăbiciunea intriinuta de puterea păcatului strămoşesc. În acest moment Duhul lui Hristos intra în respectiva persoana începând să lucreze spre unirea cu Hristos şi „viaţa intru curaţie". Urmează faza a treia, progresul omului în viaţa cea noua în Hristos concretizata prin sporirea în credinţa şi fapte bune. Urmează ca omul să se deschidă tot mai mult iubirii lui Hristos şi să se umple de bunătatea Lui, renunţând la propriul eu pentru realizarea tainei întâlnirii cu Dumnezeu.

E necesara menţiunea ca din perspectiva ortodoxă urcuşul în desăvârşire este nesfarsit, aceasta ţinta neputând fi atinsa pe parcursul vieţii. Aceasta remarca ne conduce spre un alt element specific

contextului ortodox, acela al continuităţii evoluţiei spirituale după moarte.

b) Evoluţia spirituală după moarte

Potrivit învăţăturii Bisericii Ortodoxe, sufletele supravieţuind după moarte, au imediat parte de o judecată speciala, particulara, în urma căreia sunt trimise spre fericire sau chin, în funcţie de rezultatele respectivei judecaţi, iar la sfartitul lumii vor avea parte de o alta judecata, de această dată universala. În această stare provizorie, multe suflete pot fi scoase de la iad prin rugăciunile celor vii sau prin rugăciunile sfinţilor. Pe lângă aceasta conştiinţa Bisericii socoteste că exista o gradaţie continua de la treptele cele mai înalte ale drepţilor pana la cele mai de jos ale celor păcătoşi. Aceasta face posibil ca cei ce se afla în iad dar nu prea radical deosebiţi de cei de pe treptele cele mai de jos din rai, adică nu total lipsiţi de credinţa în

Cristos, să treacă în raiul comuniunii cu Dumnezeu pana la judecata din urmă, sau să fie ridicaţi de la chinuri mai grele la unele mai uşoare prin rugăciunile celor de pe pământ şi ale sfinţilor cerute de cei de pe pământ sau săvârşite de sfinţi din proprie iniţiativa.

Mai mult decât atât sufletele care la judecata particulara au fost găsite capabile de comuniunea cu Dumnezeu nu sunt fixate într-o stare de contemplare pasiva a esenţei divine, ci experimentează o comuniune de iubire cu totul deosebita, Dumnezeu nefiind inert în faţa celor ce-L contempla, ci printr-o deosebit de profunda dăruire de Sine se comunica omului îmbogăţindu-l „sufletul sporind nu numai în cunoaştere, ci în toată fiinţa sa, în unire tot mai adânca, în asemănare tot mai mare, în îndumnezeire tot mai înaintata".

Această concepţie a continuităţii posibilităţii de însuşire a mântuire după moarte, deşi este fundamentata îndoielnic, a ajuns să fie puternic înrădăcinata în practicile ortodoxiei încurajând un mod de viaţa aflat în discontinuitate fata de standardele biblice şi oferind credincioşilor ortodocşi asigurări false, făcându-i să creadă ca eforturile financiare ale urmaşilor vor putea compensa după moarte modul lor de viaţă.

După ce am discutat pe scurt aspectul procesual al mântuirii în

ortodoxie şi răsfrângerile acestui element doctrinar atât în ce priveşte viaţa pământeasca cât şi cea de după moarte, vom discuta în secţiunea ce urmează alte câteva accepţiuni particulare asociate în ortodoxie, dogmei despre mântuire.

3. Implicaţii asociate doctrinei mântuirii

Literatura teologica ortodoxă a dezvoltat un număr substanţial de accepţiuni ataşate dogmei mântuirii. Ne vom opri în continuare asupra câtorva din cele mai semnificative.

a) Mântuirea ca scop al creaţiei

Un mod particular de a aborda problema mântuirii este acela de a analiza raportul acesteia cu creaţia. Este clar ca iconomia mântuirii este legată de răscumpărarea umanităţii în Hristos, de un om cu o fire regenerata şi îndumnezeita, o „creaţie noua". Dar împreună cu preschimbarea omului are loc şi transfigurarea creaţiei. Întruparea şi creaţia sunt inseparabile în planul lui Dumnezeu, acest lucru conferind mântuirii implicaţii cosmice.

Dumitru Staniloaie merge chiar mai departe legand actul creaţiei de un scop precis: „Dumnezeu a creat lumea ca s-o facă partasa de eternitate sau de comuniunea

Să nu prin fiinţa ei, ci prin har, prin împărtăşirea de ea". Raportându-se la această concepţie a teologului roman citat, Maeiej Bielawski adauga: „lumea ca întreg a fost creata pentru a fi îndumnezeita, dar lumeqa ca natura a fost creata pentru a fi folosita ca un mijloc în dumnezeirea omului care, prin urmare angajează şi acest mijloc împreună cu el în acest proces". Aceste două opinii concretizează o viziune cu totul particulara asupra lumii create.

b) Mântuirea ca dar de sus

Pornind de la efectele majore ale păcatului asupra condiţiei umane în întregime, vedem creionându-se o alta perspectiva asupra mântuirii. În acest context consideram semnificativa afirmaţia lui Dumitru Staniloaie: „eternitatea fiind transcendenta făpturii umane, nu poate veni ca adaosuri temporale, ci ca un dar din alt plan", atât creaţia cât şi mântuirea fiind daruri ale harului dumnezeiesc, venind din mana lui Dumnezeu şi întorcându-se la El în Hristos.

Acest accent este binevenit având în vedere imposibilitatea omului de a se mântui singur şi dependenta lui deplina de Dumnezeu în acest sens.

c) Mântuirea ca oficiu al Bisericii

Rolul primordial al Bisericii în ortodoxie este incontestabil, Biserica fiind cea care investeşte o doctrină cu autoritate dogmatica, consensul Bisericii fiind criteriul de baza al ortodoxiei oricărei tradiţii. „Biserica este înţeleasa, în primul rând, ca o instituţie aşezată în lume, slujind lumea şi utilizând liber mijloacele aflate la dispoziţie în lume, îndeosebi conceptul de dreptate, autoritate şi putere administrativa". În Răsărit Biserica s-a dezvoltat ca o instituţie puternica, având monopolul asupra „celor dumnezeieşti" şi dezvoltând în interiorul ei structuri ierarhice rigide care nu numai ca nu încurajează viaţa spirituala a credincioşilor, ci şi-a asumat oficiul de a oferi mântuire şi har prin intermediul reprezentanţilor ei, conferind mântuirii conotaţii impersonale şi lipsite de profunzime.

Biserica este văzuta ca fiind „inima universului, centru în care se hotarase destinele lui", ea reprezentând modul în care se înfăptuieşte în viaţa de acum unirea cu Dumnezeu, unire care va fi împlinita după învierea morţilor. „Toate condiţiile necesare în vederea ajungerii la unirea cu Dumnezeu se regăsesc în Biserica".

Bibliografie

Bartos, Emil, Conceptul de îndumnezeire în teologia lui Dumitru Staniloaie, Edit. Institutului Biblic „Emanuel", Oradea, 1999;

Bielawski, Maeiej, Părintele Dumitru Staniloaie, o viziune filocalica despre lume, Edit. Deisis, Sibiu, 1998;

Bria, Ion, Dicţionar de teologie ortodoxă, Edit. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1994;

Bria, Ion, Tratat de teologie dogmatică şi ecumenică, Edit. România creştină, Bucureşti, 1999;

Lossky, Vladimir, Teologia mistica a Bisericii de Răsărit, Edit. Bonifaciu, f.l., 1998;

Meyendorff, John, Teologia bizantină, Edit. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1996;

Staniloaie, Dumitru, Spiritualitatea ortodoxă. Ascetica şi mistica, Edit. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1992;

Staniloaie, Dumitru, Teologia dogmatica ortodoxă, vol. I, II, III, Edit. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997;

Învăţătura de credinţa creştina ortodoxă, Edit. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1994;

POTOPUL LUI NOE: MIT SAU REALITATE?

1. Lumea aşa cum era atunci! – „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune". (Geneza 1: 31)

Citind cartea Genezei, suntem surprinşi de cele scrise despre viaţa de dinaintea zilelor lui Noe. Oamenii trăiau atunci mult mai mult decât astăzi, aveau mulţi copii şi se pare că erau mult mai viguroşi şi mai sănătoşi (Geneza 5: 27, 6: 4). Biblia afirma ca „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul".

(Geneza 1: 1) după care ne relatează ce anume a creat Dumnezeu în fiecare zi. Să ne concentram atenţia asupra zilei a doua. E cea în care Dumnezeu a zis

„... să fie o întindere între ape, şi ea să desparta apele de ape. Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărţit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost". (Gen.1: 6 – 7).

Termenul original pentru „întindere" are sensul de înveliş subţire comprimat sau aplatizat şi întins. S-ar putea ca aceasta să fie o descriere a pământului înainte de potop, având drept acoperiş la câţiva kilometri deasupra sa un înveliş format din vapori de apa suspendati. O asemenea configuraţie ar fi produs câteva efecte deosebite:

a) Transferul fibro-optic al luminii printr-o asemenea bolta ar fi însemnat ca o penetrare mai puternică a acesteia s-ar fi concretizat în diferite nuanţe de roz. Cercetarile efectuate au arătat ca lumina roz este cea care produce dezvoltarea optimă a celulelor plantelor. S-ar putea explica astfel existenta printre fosile a unor muşchi uriaşi, denumiti lepidodendroni, de peste 30 de metri înălţime, în timp ce

varianta lor moderna ajunge la cel mult 40 de cm.

Nu este de mirare ca Dumnezeu le-a poruncit animalelor, când acestea au fost create, să mănânce numai plante, fiindea ele existau din belşug.

b) Cercetarile au reuşit să aproximeze efectul unui asemenea acoperământ asupra presiunii atmosferice. Se estimează astfel ca, înainte de potop, presiunea atmosferica ar fi fost de aproximativ două ori mai mare decât cea de astăzi, datorită faptului că toate gazele erau comprimate sub respectivul înveliş.

De asemenea, procentul de oxigen din atmosfera era mai mare. Acest lucru a fost confirmat de bulele de aer prinse în chihlimbar din fosilele de dinainte de potop, care prezintă un conţinut de oxigen de 30%, comparativ cu 20% cât este astăzi. Aceste condiţii reprezintă condiţiile optime pentru viaţa.

Camerele medicale hiperbarice, având o presiune mai mare decât cea atmosferica şi dotate cu un conţinut mai bogat în oxigen au devenit în ultima vreme un instrument medical deosebit de util. Oamenii de ştiinţă au descoperit ca persoanele cu rani deosebite, plasate în asemenea camere, se vindeca peste noapte şi nu în câteva săptămâni. Cât priveşte plantele, o roşie crescuta timp de 2 ani într-o asemenea încăpere a ajuns la o înălţime de peste 5 metri, a produs

930 de roşii şi a continuat să crească. Mărturia fosilelor ne arata ca gigantismul era un lucru obişnuit înainte de potop (Gen.6: 4).

c) Un alt efect al acestei bolte ar fi fost filtrarea radiaţiilor dăunătoare. Înainte de potop, orice radiaţie dăunătoare era filtrata de învelişul de apa, creând condiţii optime pentru osanatate mai buna şi o longevitate mai mare, fiindea Dumnezeu a declarat creaţia Sa ca fiind „foarte bună" (Gen1: 31).

Din păcate, aceasta utopie nu a durat prea mult. S-a întâmplat ceva care a produs schimbarea situaţiei: „Dumnezeu s-a uitat spre pământ, şi iată ca pământul era stricat; căci orice făptura îşi stricase calea pe pământ". (Gen.6: 12) şi „Domnul a zis lui Noe: „Intra în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihana în faţa Mea în neamul acesta de oameni". (Gen.7: 1).

Dumnezeu este cel care i-a spus lui Noe să construiască o corabie (Gen.6: 14 – 16). Dimensiunile corăbiei au fost analizate de experţi din domeniul ingineriei hidraulice. Dr. Henry Morris a ajuns la concluzia că este imposibil ca o asemenea corabie să se răstoarne. Analiza stabilităţi arata ca forţa de plutire, ce are tendinţa de a îndrepta corabia acţionează întotdeauna în afara forţei de greutate, ce are tendinţa de a o răsturna. Ca urmare, corabia va reveni întotdeauna la poziţia normală de plutire. Mai mult, raportul dintre lungimea şi lăţimea corăbiei de 6 la 1 are capacitatea de a o feri de acţiunea forţei valurilor de magnitudine egala pe întreaga ei lungime. Corabia nu a fost concepută pentru a atinge viteze mari. Noe dorea să rămână cât mai aproape posibil de zona pe care o cunoştea.

Corabia avea dimensiunile de:

· 300 coti 50 coti 30 coti (1 cot mic = 17, 5 inci = 44, 45 cm) adică 437 picioare 73 picioare 44 picioare sau 133 m 22 m 13, 5 m;

· volumul = 39.500 m^3 echivalentul a 522 vagoane americane standard de vite, având cpacitatea de 75, 5 m^3; un asemenea vagon poate duce 200 de oi pe două platforme;

· un asemenea volum ar fi suficient ca să conţină peste 125.000 de animale de dimensiunile unei oi.

Astăzi exista 18.000 de specii de animale terestre.

Dumnezeu a vorbit şi s-au întâmplat trei lucruri:

1) „S-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare” – Gen.7: 11

2) „S-au deschis stavilarele cerurilor” – Gen.7: 11

3) „Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi” – Gen.7: 12

Apar 2 întrebări:

1) De unde a provenit apa?

2) Unde s-a scurs apa care a coperit munţii?

Răspunsul la prima întrebare este simplu: a fost apa conţinuta în învelişul de apa din jurul pământului, ce exista din ziua a doua a creaţiei. Dumnezeu o aşezase acolo pentru a-şi proteja creaţia şi a asigura o atmosferă perfecta pentru sănătatea şi bunăstarea omului. Dar atunci când, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, neascultarea

omului a depăşit limitele, acelaşi halou protector s-a transformat într-o sursa de apa, suficientă pentru a provoca înspăimântătorul potop.

Răspunsul la cea de-a doua întrebare – se găseşte de asemenea în Biblie, iar dovada veridicitaţii lui se afla pretutindeni în jurul nostru. Biblia ne spune ca apele au acoperit toţi munţii (pe care Geneza îi numeşte nişte dealuri înalte) ce existau la acea data, depăşind înălţimea acestora cu 15 coti (Gen.7: 19 – 20).

Să ne amintim ca pământul arata altfel înainte de potop. Pana la potop nu plouase niciodată, după cu ni se spune în Biblie (Gen.2: 5 – 6). Nu existau munţi foarte înalţi, nu sunt menţionate vânturi şi furtuni puternice, sau zăpada şi ploaie înainte de potop. Acestea nu aveau ce cauta în lumea desăvârşita pe care o crease Dumnezeu. Pe întreg pământul, clima era temperata, aşa cum demonstrează mărturia fosilelor. După ce topografia a fost nivelata de către apele devastatoare ale potopului şi întreaga lume a fost complet inundata, a început procesul de formare a munţilor înalţi (Psalmul 104: 6 – 8). Dovezile existente în acest sens sunt copleşitoare:

· geologii sunt de părere ca cea mai mare parte a zonelor muntoase cu altitudini ridicate s-au inaltat după apariţia omului pe pământ;

· se poate vedea clar ca aceste zone s-au aflat sub apa, deoarece în apropierea piscurilor, munţii sunt formaţi în mare parte din straturi marine ce conţin frecvent fosile marine recente;

· formarea munţilor înalţi şi a depresiunilor corespondente din bazinele oceanelor trebuie să fi fost însoţita de numeroase activităţi tectonice, precum apariţia de cute, falii. Activităţile tectonice ce au loc în întreaga lume pot fi înţelese ca efecte-ecou ale marilor ridicări tectonice post-diluviene

Un alt aspect îl reprezintă adâncimea la care s-a aflat munţii sub ape. Biblia ne spune ca apele potopului s-au ridicat cu 15 coti deasupra pământului.

Surprinzător, dacă am calcula adâncimea de scufundare a corăbiei lui Noe cu încărcătura la bord, ar rezulta o cifră de 15 coti! Prin aceasta Dumnezeu ne spune astăzi ca El S-a asigurat ca navigarea

corăbiei să se facă în deplina siguranţa, chiar şi pe deasupra celor mai înalţi munţi, fără ca măcar să fie zgâriat fundul navei construit din lemn de gofer. Ce Dumnezeu minunat avem, pe care îl interesează şi cel mai mic detaliu din vieţile noastre!

Bibliografie: „Şi Dumnezeu a zis…” de Dr. Farid Abou-Rahme

Autor: Agiu Alin main frame end